

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Harasimove Petr&Pavel\Devatar sedr.pdb>

PDB Name: Devatar Sedr

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Devatar Sedr

Pavel a Petr Harašimové

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine

<http://amber.zine.cz>

- Přišel jsi, protože ti něco chybí, Mote. Jsi nespokojený sám se sebou, nevíš, co dělat, ukrýváš se. Do cizích jmen, do cizích příběhů, žiješ jinými životy. Přemýšlel jsi vůbec někdy nad tím, že oni tě nechtějí? Jsi jim lhostejný jako jarní déšť, co vsaje půdu, nebo odnese potok. Jsi sám, jsi nic. Bláhový. Nikdy nenajdeš co hledáš, už proto, že sám nevíš, co to je -

Mot se protáhl skrze husté křoví a náhle se ocitl na volném prostranství, které pozvolna a opatrně rozkvétalo začínajícím jarem, jako by se obávalo, že se ona ukrutná zima zničehonic vrátí a zatne mrazivé pařáty do právě rozených květů. Kráčel dál, ale Varetova slova mu nedávala pokoje. Byla jako hluboko vypálený cejch nespokojenosti s nutkavou nevědomostí. Dlouhými nocemi, když se nedostavoval spánek, přemýšlel, snažil se polemizovat a v konečnosti vyvrátit tíhu zmíněných slov. Ale ona byla jako kámen, jako přetěžký balvan, jenž zahaluje obzor dalšího života, další den, nebo prostě jen další okamžik. Ten zatracený kámen ho valil před sebou a kdykoli se snažil uhnout s cesty, tak se na něj přitiskl s tím, že rozdrtí. Svazoval mu ruce i nohy i rozum. Ted' stál na devatarském hřbitově. S úšklebkem hleděl nahoru k prvním obydleným domům Devatar Sedru. Za sebou cítil tichý balvan. Zdálo se, že je trochu menší. Tak se přece jen vrátil. S tímto nikdy nepočítal. Tady, zpět do minula, ho hnala Varetova slova, do rodného města, které ostrím trestající sekery vzalo ruku, klid a vše ostatní.

Devatarský hřbitov ležel v nejsevernější části města, zde končily řady malých domků a zde už začínala bažina skloubena s černým lesem. Tady město neznalo hradby a zbytečný byl i přepych vyzbrojených strážnic. Tady byl hřbitov. Na tomto místě bylo bezpečno a na tomto místě byl teď on. Pokračoval tiše dlouhým pruhem hřbitova, jenž se spouštěl dolů z kopce a zužoval se dál do ostrého výběžku. Tady našli konce životů spořádaní devatarští občané, kdy je udolala tíha vlastního žití, či nemoc následující smrt. Konec výběžku ho zavedl před mírný sráz, na který zdola narážela bažina. Tam se dal doleva, kde v malém ohraničeném území ležely, chaoticky bez řádu, náhrobní kameny mrtvých Devatar Sedru, jenž svět neopustili dobrovolně, ale pomocí rukou vrahů či zabijáků. Zavražděné nepokojné duše přeci nemohly rušit posvátný klid nebožtíků. Hroby Mot rychle obešel a po několika desítkách kroků se dostal na ohromný volný pás půdy, opět ohraničený bažinou a na druhé straně mírným lesem s keříky, šplhajícími až k městu. Tady bylo volno, ticho, území nikoho, porostlé čerstvě rašící trávou, která s klidem čeká na příští hosty, aby je mohla uložit ku spánku. Mnohem dál, až za úzkou stezkou, jež se vinula nad zapáchajícím bahnem černě oděného močálu, nesměle balancujíc na samém jeho okraji, se krčil další malý kousíček území. Daleko od počestných hrobů, zapomenutý lidskou hloupostí, byl koutek těch, co opustili život sami, svou rukou a tím prokleli duše v nekonečné strádání a neklid. Ale Mot šel ještě dál. Dostal se až k téměř zdánlivě pokojné hladině bažiny, vždy lačnící něčeho teplého a živého. Kupodivu i zde ještě byla půda, opomíjená a tudíž zanedbaná. I tady někdo ležel a strnule čekal na zapomnění. Mot vytáhl z vaku malou lopatku a za stříbrného svitu měsíčních paprsků, lámajících se o její ostré hrany, ji poprvé zabořil do zvlhlé zeminy.

- Nikdy nenajdeš to, co hledáš, protože ani sám nevíš, co to je! -

Možná se i tento pokus stane jen dalším neúspěchem, ale nyní, s každým tupým vnořením lopatky do půdy, cítil, jak s

oním všudypřítomným pocitem, poprvé úspěšně polemizuje.

II.

Vedle Motova kolena rostla do výše kupa nahnědé hlíny, byla těžká, napitá vodou, stékající v malých pramíncích zpět do hloubené jámy. - Žuch -, neúnavná levička se znovu a znovu zvedala do výše, kde ji dodal síl měsíc ubývající po úplňku, a pak znovu do hloubené díry. Žuch, žuch - Mot bleskově pootočil hlavu Žuch, srst - a znovu, - a znovu - žuch, žuch, prsst -, ne nemohl se přeslechnout, zvuk byl nanejvýš opravdový. Hřbitov hostil dnešní noci krom něho i někoho dalšího. Mot opatrně položil zašpiněnou lopatku a z vaku vytáhl meč z Varetovy sluje. V dlani pocítil konejšivý chlad rukojeti, podmanivý a uklidňující. Ostří se v měsíčním svitu zbarvilo do nachova a na čepeli se jako kapičky rosy objevily malé ostny. Není na hřbitově sám. Mot už dávno nevěřil Devatar Sedru, natožpak v noci. Pomalu přešel mezi hroby sebevrahů. Nemohl si vzpomenout, kdy naposledy šel stylem zlodějů, které ho učil Devatar. Ostražitě a tiše, s rukama připravenýma bleskurychle se zmocnit prověšeného měštěce, nebo dovedně odepnout šperk a zmizet za nejbližší roh. Sám Mot si myslel, že to dávno zapomněl, jenže nyní byl nazpět. A nejen on se vrátil. Na pusté planině nekompromisně vládl noční klid. Zvuky kopání se ozývaly odněkud jinud. Byly přísně pravidelné, - žuch, žuch, prsst -, do rytmu. Museli být nejméně tři. Mot na chvíli zastavil. Možná to nebyla jeho věc, kdo a co někde vykopává, jako tak nemuselo zajímat ty druhé, kdyby dříve zaslechli oni jeho. Ale byl v Devataru. Dokud bude v tom prašivém městě, zajímalo všechno a všichni. Neměl vlastní město ani trochu rád, dalo by se spíše říct, že Devatar Sedr přímo nenávidí. Planinu proběhl na rozhraní poslední části bezpečné půdy a bažiny, čímž se ocitl těsně pod úrovní srázu. - Žuch, žuch, srst -, neustávalo a bylo to až nepříjemně blízko. Mot ulehl na studenou zem, popolezl trochu vzhůru a opatrně nahlédl přes okraj. Žuch, žuch, prsst -, tři postavy zahalené v dlouhých oděvech pracovaly jako otroci, bez odpočinku, monotónně. Opodál postávaly další dvě a mlčky je pozorovaly. Stály a sledovaly. Nic víc. Žádný pohyb, nic. Jedna z nich se opírala o obrovitou sekeru. Jediné, co Mot poznal, bylo to, že ti před ním, ani náhodou nepatří k vykrádačům hrobů. Museli to dělat stokrát, tisíckrát, až se jejich pohyby staly automatickými. Ne, to nejsou pohyby zlodějů. - Žuch, žuch, srst -. Dva kopali krompáči a zbylý pracoval s lopatou. Najednou ustali, jako by snad ještě někdo jiný mávl kouzelným proutkem. Dosud nicnedělající postavy vykročily ve spěchu k zneuctěnému hrobu a nakrátko zmizely Motovi s očí. Když se vynořili zpod země, držely, každá z jedné strany, mrtvolu. Mot nechápal

vůbec nic. Tohle je přece území zavražděných. Ti se pohřbívají ihned, bez jakýchkoli ceremonií, nijaké dary, nic cenného. Mrtvolu položili nedaleko otevřeného hrobu, na místo, kde bylo relativně nejvíc vidět. Kopáči se dali znovu do práce - to, co před chvílí vykopali, nahrmovali zpět. Za chvíli byl hrob upraven do původní podoby. Tak o mrtvolu jim šlo? - pomyslel si, - ale proč? Postava se sekerou to objasnila za něj. Noc protáhlo zasvěštění a hlava se kutálela stranou. Druhá postava, zatím pouze stojící, vytáhla odněkud pytel a bez zájmu ji pozvedla. Pytel se začal plnit. Fuj, - ulevil si Mot, přičemž mnohem důrazněji stiskl rukojeť meče. Hlavu následovaly odťaté ruce i nohy. Řezník odložil sekeru a nahradil ji nožem a sekáčem. Pracoval stále stejně nezaujatě. Mot se neodvažoval pohnout, přestože ho nemohli slyšet ani vidět. Zvedal se mu žaludek. Od hrobu se neslo hřbitovem praskání kostí. Do dalšího pytle směřovaly vnitřnosti. Řezník opět uchopil sekeru a dal se do porcování trupu. Mot chtěl odvrátit hlavu, ale nedokázal to. Hrůzné divadlo ho vyvěrajícím odporem přitahovalo a nepouštělo z moci. Pochopil s kým má tu čest. - Ghůlové! Lidé pozapomněli, a nejen tady ve vesnici, vůbec všude zapomněli na to, že tento svět hostí i jiné, Mote. Existují, stačí se jen pozorněji dívat kolem sebe a najdeš bytosti, o kterých si ani neslyšel, najdeš magii v tomto světě. Ale ty jsi ji už vlastně našel a budeš ji hledat dál a dál, než pochopíš, co ostatní nikdy, poznáš, že ona nezapomněla. Málem zapomněl na tato slova, která jej odtrhla od země a ze sevřených žil mu do těla uvolnila pocit strachu. Ghůlové, požírači lidského masa. - Nikdy by nevsadil pěták na to, že je potká tady v Devataru, kde vyrůstal, kde se proháněl po nocích a bál se jen opilců a zlodějů schopných čehokoli. Dodatečně se tedy otřásl za všechny noci dětství a pak tiše, napůl sešpulenými rty pronesl první magické slovo v rodném městě. Znělo "ANOR". Levička následovně upustila meč na zem, do prostoru udělala bod a pohnula se směrem k zemi. Dále následoval symbol ochrany noci, "ETHE" a symbol proti ghúlům zněl, "HUPR." Mot byl se sebou spokojen. "Vidím," ozvalo se nečekaně za jeho zády, "že mám tu čest s mužem, který není až tak obyčejný." Mot ztuhl. Nic takového nečekal. Kdyby ho ten za ním chtěl zabít, či něco jiného, jistě by se mu to povedlo a ani ochranná magie by mu nepomohla. Nedělo se nic, a tak Mot uchopil meč a stál v mžiku na nohou. Nedaleko od něj, rovněž na srázu, postával muž. Byl neveliký, zato rozložitý. Zdálo se, že není ozbrojen. "DANOR ZOK," pronesl dodatečně Mot a divil se, proč tohoto slova nepoužil dávno. Jeho zrak se ihned přizpůsobil noci. Mot se ještě nenaučil plně využívat nově získávaných dovedností a možností. Muž na srázu opravdu nebyl ozbrojen. Na sobě měl jen obyčejnou halenu s krátkou vestou. Dlouhé kalhoty spadaly až k zemi, takže to vypadalo, jako by ze země přímo vyrůstal. Vypadal neškodně a pobaveně. Jen oči mu nepřiměřeně žhnuly.

"No výborně," okomentoval poslední kouzlo. A pak řekl, "patřím k nim."

"Cože?" vyhrkl překvapením Mot.

"Odpověď na nevyslovenou otázku," vysvětlil muž a rozhalil tvář do úsměvu. Zuby byly chaoticky pokřiveny, zohlé dovnitř a musely být ostré jako břity nejostřejších čepelí.

"Redo, jméno mé, ghůl, abych neopomenul rodovou příslušnost a zdvořilost," představil se a ve tváři se rozprostřel dobrácký úsměv, tentokrát bez vyceněných zubů. "Jsem velice nerad, že jsme tě vyrušili od práce, ale bohužel, my my musíme také jíst. Já vím, náš jídelníček není pro lidi asi ten nejsprávnější, na druhou stranu, můžete být rádi, že vás nejíme jaksi ještě za živa."

"Jak dlouho jsi už tady?" přerušil jej Mot a opatrně, nespouštěje meč, se přiblížil ke ghůlovi. Za chvíli seděl vedle něj, protože ochrana noci a eth požíračů mu dokonale zaručovala bezpečnost.

"Asi tak dlouho jako ty. Dáš si?" nabídl Motovi čutoru, z které se příjemně linula vůně nasládlé medoviny.

"Pro zahřátí. Noci nejsou ještě příliš teplé," dodal ghůl.

"A tady je něco pro tebe," hodil Motovi k nohám nevelkou, zdobně kovanou skříňku.

"Ale vždyť," téměř vykřikl, "Díky," dodal chladně

Přes všechna kouzla a možná právě díky jim, vypadal Mot najednou vyjeveně. Nikdy si nepřipustil, že zrovna zde někoho potká. A když, tak ne ghůly a když ghůly tak ne s tím, že mu najdou to, co hledá.

"Jakkoli nemám moc sympatií k lidem tohoto města a k vám taky ne, musím uznat, že jsi docela prima chlap. Jak jsi to říkal, Redo?"

"Jo, jo, Redo ghůl. No, za chvíli bude svítat a chlapi budou jistě hotovi. Jo, jo, nechut', to je to pravé slovo. To víš, Mote, za hříchy dávných otců se musí platit a my platíme právě tím," dořekl s prstem

ukazujícím na pěti siluet.

"Hej," vykřikl Mot, "jako, že znáš moje jméno?"

"Jo, jo, nebyl bych svým poddaným dobrým králem, kdybych neznal. Mot zloděj. Mot král devatarských zlodějů. Tu čturu si ponech, určitě mi ji vrátíš. Někdy." "No chlapci, jdeme, nebo nás stihne slunce v celé kráse," řekl Redo král ghůlů a tleskl do dlaní. Po srázu tiše sestupovala skupina postav s vaky na zádech. Zanedlouho zmizeli v bažinách,

"A ještě něco, Mote. Devatar Sedr potřebuje pomoc. Nevíš to, zatím. Ale i proto ses vrátil. Volá tě, starým způsobem magie, i přesto, že ví jak ho nenávidíš." Pak odběhl za svými a stejně jako oni zmizel v bažině. Mot popolezl trochu výš, sedl si znovu, na rosou mokrou zem. Těžká kovová skříňka byla nastavena svítání. Mot ji opatrně otevřel. Pahýlem pravé ruky několikrát škublo, dlouze a silně. Byla tam.

III.

Mot vjel do devatarských bran téměř k poledni. Tentokrát to vzal od východu. Z pochmurného rána se vyklubal docela pěkný den. Slunce zahřívalo vše co mohlo svými typicky jarními paprsky. Hladoví, vypelichaní psi se mu pletli do cesty, jako by čekali, že jim osamělý jezdec cosi hodí. Nestalo se tak. Pravidelný klapot koňských podkov byl jediným zvukem, který byl v poledním Devataru k zastížení. Jinak panovalo ticho. Nezvyklé. Divné. Takový Devatar Mot neznal. Možná, a vypadalo to tak, se město ještě úplně nevzpamatovalo z těžké zimy, ale i přesto ticho bylo nezvyklé, protože tady bylo na úkor vesničanů vždy naplňující Devatar k prasknutí, na úkor trhovců nabízejících cokoli a jejich zákazníků lačných jen něčeho, na úkor sluhů sloužících pánům, i na úkor těch, mezi které patřil dříve i Mot, zlodějů. Na úkor všech se v Devataru usadilo ticho, tak neznámé pro toto město.

"Brendene," Mot zabušil na dveře. Ano, už je to tak, vrátil se do města, jenž ve spěchu a nenávisti opustil. Stál znovu na jeho půdě a cítil rozechvělá kolena. "Brendene, chlape jeden pomalá, dělej přece." Těšil se na katův udivený obličej, na stisk rukou značící pozdrav. Dveře se konečně pootevřely, ale jen nepatrně. Ještě jednou trochu vrzly. To bylo vše. "Brendene, co je s tebou, to jsem já, Mot." Dveře se zase začaly pomaloučku otevírat. Tvář, která vykoukla zpoza dveří nepatřila Brendenovi, byla bílá a ustrašená. Dveře se otevřely dokořán. Na prahu stálo děvče, jež Mot znal. Ošetřovala ho tenkrát, když mu usekli ruku.

"Brenden?" zopakoval Mot pečlivě. "Co chcete?" "Mote!" žena se mu vrhla kolem krku. "Honem odved' koně do stáje, rychle, ať tě nikdo nevidí!" Vykřikla polohlasem a vystrčila ho ze dveří. Mot pokrčil rameny. Nepřijel se sem přece skrývat. Odvázal uzdu, poplácal koně po boku a vydal se k nedaleké stodole. Všude bylo to protivné ticho, nezaslechl ani tak typický zvuk hrajících si dětí. Strážnice ležící nedaleko od východní brány měla dveře dokořán a byla prázdná. S napolo uvolněnými okenicemi si pohrával vítr, jakoby vybrnkával ponurou melodii. Ticho vládlo. Stálo nad městem s hrozícím prstem. Panovalo všemu. Vrata stodoly se houpala vyvrácena z pantů. Cesta k nim byla prorostlá trávou. Dlouho po ní nikdo nešel.

"Mote," v protějším rohu stodoly se otevřela úzká dvířka.

"Brenden," dívka krátce zavzlykala a popošla mátožně několik kroků kupředu. Mot se k ní rozběhl. Byla na pokraji zhroucení.

"Je ...," nedořekla. Nohy podlomeny v kolenou neudržely tělo. "Vrátil ses," Mot ji podebral zbývající rukou a zvolna zvedl ze země. Byla bez sebe. Jednoruký uložil dívku do postele ve světnici. Sám se posadil na masivní stůl stojící uprostřed. Musel si ujasnit, co bude dělat dál. - Vrátil jsi se - dunělo hlavou - proč? K čemu to bude? Mot sáhl do vaku, z něhož vylovil kovovou skříňku vykopanou na hřbitově. Otevřít ji nebyl problém. - Proto - Opatrně ze skříňky vytáhl něco, s čím si myslel, že se již neshledá. Fascinovaně se díval na odseknutý kousek vlastní těla. Na chvíli se nedokázal ubránit vzpomínkám, kolik se v těch prstech, nejhbitějších ve městě, ztratilo měšců a šperků. Brenden provedl svou práci dokonale. Z odťaté ruky zbývala jen bělostná kost pospojovaná tu a tam zbytky masa a šlach. Mot klidně odmotal látku, v které měl zahalen pahýl. Bylo to podruhé, kdy se za ten čas na něj díval. Byl zaoblený a celý potažen novou kůží s dvěma čnějícími hrbolky. Opatrně pozvedl useknutou část a přiložil ji ke zbytku. Přeseknuté kosti spočinuly na hrbolcích a rukou a posléze celým tělem projel podivný pocit

vzrušení. - Proto jsem se vrátil - . Ted' cítil, jak varetova slova plná pochybností ztrácejí a pozbývají na významu. Vrátil se pro kousek sebe, před kterým utíkal pryč. Vrátil se a našel cíl. - Dobře - zněla pochvala v jeho uších, když ukládal nazpět ruku do schránky. Kdyby tenkrát, co odtud prchal, věděl, aspoň polovic toho, co zná nyní, o knihách, o kronice všesvěta, o knihách strachu, věděl, že existují pergameny plné kouzel, nikdy by nepodlehł pocitu beznaděje, který jej hnál pryč z Devataru tak rychlým krokem. Jenže tehdy byl jeho život příliš jednoduchý a přímý. Teprve potom, co opustil město a prožil něco jiného než co v Devataru, pak se Mot začal opatrně sžívat s tím, o čem před tím neměl ani potuchy. Sblížoval se s magií, jež tady v Devataru i kdekoli jinde musela neustále existovat, třebaže ji nebylo vidět, skrytou za obyčejným lidským životem. Magie, jak divně zní toto slovo a je to vůbec slovo? Leckdy ji téměř cítil, jako by se jí dotýkal, jako něco živého, co dýchá, myslí. Pomalu s rozvahou objevoval její obrovitost spolu s moudrostí, její sílu spolu s útěchou. Byla protikladem bezstarostného života, jeho odvrácenou stranou, snad podobna smrti, která je také druhou stranou. A Mot už zdaleka nebyl bezstarostný. Představoval si magii jako horu ztrácející se v oblacích a on zatím stojí u jejího úpatí a ví, že někde u vrcholku nalezne odpovědi a řešení, jak spojit to, co bylo jednou rozděleno zase v jedno, jak dosáhnout, aby jméno Mot znělo cele a jasně.

Devatar Sedr skrze okna katova domku vypadal stále stejně, jako by jeho kamenné domy, svírající uzounké uličky, pohltily veškeré obyvatele. Slunce na obloze pátilo paprsky, ale nikdo nechtěl ohrát v jejich hřejivé náruči, nikdo nenastavil tělo. Motovy instinkty signalizovaly nebezpečí. Tam, kde je ticho, bývá povětšinou ukryt strach. Pohled z okna to jenom potvrzoval. Ticho, ticho, ticho i vítr přestal vát, asi se taky bál. Jako by na důkaz chmurnosti myšlenek se dívka na posteli prudce posadila a rozhodila divoce rukama. Z úst ji počala plynout nesmyslná slova. Prsa se jí nadzvedávala a klesala, jako by s nimi kdosi neviditelný třásl. Mot k ní přiskočil, uchopil ji za rameno a snažil se ji uložit zpět do postele.

"Vercht," vykřikla, přitom mu zkroutila ruku prudce za záda silou, kterou by nikdy nečekal. Musel do předklonu, aby ji nezlomila. Vtom dostal takovou ránu do obličeje, že odletěl na pár kroků a rozrazil přitom stůl. Dívka se začala chechtat a řehtala jako zdivočelá kobyla. Rukama točila jako větrný mlýn a tělo natočila k Motovi. Oči byly doširoka otevřeny. Pořád se přerývavě smála. Rychle - pomyslel si, "Danor," levíčka udělala do prostoru bod a vystřelila nahoru. To byla ochrana dne. "Danor iš." Ted' se ochrana přesunula i na ni. Žena zmlkla. Oči se zavřely.

"Anor en," dořekl Mot a vysoukal se na nohy. Dívka by měla klidně spát. Za pár okamžiků začala skutečně pravidelně oddechovat. Mot ji setřel z čela pot. Vypadala mnohem vyčerpaněji než předtím. Podruhé během jednoho dne musel Mot použít magii. vždy si myslel, že ji bude muset hledat s velkými obtížemi, a zatím to vypadá tak, že si ona našla jeho a to tam kde to nečekal. Mrtvé ticho najednou protrhl zvuk bubnů. Byly to těžké popravčí bubny. Aspoň dva, tři páry. Jako by vedly někoho na poslední cestu k popravišti. Kdysi to byl stav nejvyšší pohotovosti. Proto není Brenden doma. Mistr popravčí má práci. Kdo to asi je. Zloděj, vrah? Bubny se však nevzdalovaly jak by měly, ale naopak se blížily k domu popravčího. Mot zpozorněl. Něco tady nesouhlasí. Právě pootevřeným oknem se vlévalo hlasité bubnování, jenže znělo úplně jinak než kdysi. Bylo ponuré. Ozývalo se těžce všude kolem, stejně jako předtím ticho. Palice dopadaly, klid a znovu. To nebyly devatarské popravčí bubny.

Brendenův domek stál nedaleko východní brány. Tak si Devatar vážil svého kata. Od posledních domů se táhla široká dlážděná cesta k bráně, kde stála strážnice. Katovo stavení stálo na bývalé městské skládce. Od hlavní cesty se tam spouštěla vyšlapaná cestička, jež se táhla podél hradeb a teprve tam se stáčela pod nevelkou vyvýšeninu. Tady bylo stavení se stodolou. Počestný občan se střehl sem někdy zabloudit, ale devatarské děti si zde velmi rády hrávaly. Bylo tam bezpečno. Nyní tu není ani jediné, Bylo to všechno velmi zvláštní. Mot přestal Devataru znovu věřit. Možná, že ještě ani nezačal. Bubny se pozvolna blížily se svým pomalým bum, ticho, bum. Mot popadl vak, hodil do něj skříňku a schoval se pod postel. Choval se jako zloděj a věděl zatraceně dobře, co dělá. Tohle byl jiný Devatar. Oba se změnili. Kdo k horšímu, kdo k lepšímu? Mot si nebyl jistý. Ale pořád tady byl doma a teď usoudil, že bude lepší, když si vleze pod postel.

IV.

"Hod'te ho na zem!" Něco těžce dopadlo na zápraží, "a pamatujte si, že nemáme moc času." Bubny

ztichly, dveře se rozletěly dokořán. Mot skrytý pod postelí se pootočil, aby viděl aspoň něco.

"Hele, chlapi, ona tady ještě pořád je. Ta musí být blbá." Do domu vešlo pět párů kovaných bot. Dva páry se okamžitě oddělily a ztratily se za dveřmi další místnosti, odkud se rázem ozvaly zvuky rabování a tříštění nábytku.

" Já se kouknu nahoru Zarte." Další pár se odloučil. Motem projela vlna nenávisti. Takoví jako oni špinili jeho bývalé řemeslo, brali a brali, tohle není krádež, tohle je svinárna. - Hajzlové, - ulevil si Mot a snažil se získat zpět ztracenou rovnováhu, ale příliš se mu to nedařilo.

" Zarte, podívej se na ni. Není špatná, myslíš že bychl?"

" Dělej si co chceš, hlavně ať ti to netrvá dlouho." Muž se rozběhl k posteli, poslední se prošel po místnosti a zastavil u velké almary, kterou hladově otevřel. Před Mota dopadly na zem ušpiněné kalhoty zakrývajíc nablýskané škorně. Ochrana dne nepůsobí na obyčejného člověka, i když je sebevíc krutý a bestiální. Klid- poručil si Mot. Vždy v takových chvílích myslel na chvíle, které trávil s malým Irdenem v domě starého Zaka, uprostřed ticha vesnice zavalené nekončící masou sněhu. V mžiku se mu v celém těle rozlil starý známý pocit klidu a vyrovnanosti, který signalizoval moc magie.

Motovi se nečekaně a bolestivě zvedl žaludek. Bylo to podobné jako poprvé ve vesnici, když očekával varetův návrat. Do slova značícího magii přání se přelévala síla moci s rukou, nohou, celého těla. Nejprve pomalu, pak silou vodopádu, jako když byl s Livienou a blížil se konec milování. Nahoře nad ním se muž reflexivně zvedl od zpola vyhrnuté sukně a vzápětí z kropil podlahu proudem zvratků. Rval mu hrdlo a vytrhával žaludek z těla. Muž nemohl křičet, jen poulil očima vylézajícíma z důlků a svíral si hrdlo. Zart stojící u otevření almary se marně snažil uskočit, ale jak se muž bezmocně točil, zasáhl jej plnou silou a celého skropil. Muž na posteli na chvíli popadl dech, snad jen proto, aby mu druhá silnější vlna proletěla ústy i nosem současně. Zvratky byly smíchány s krví. Zart se odkutálel pryč z dosahu proudu. " Ke mně!" zařval a stěží ovládal vlastní nevolnost. Chlap zasažen kouzlem bezvládně spadl dolů. Byl mrtev. Do světnice vběhli ostatní a huby se jim křivily odporem. Dva z nich se pozvraceli ihned. " Seberte ho rychle. Vypadneme," poručil Zart a odporoučel se ze dveří. Podřízení, opatrně a rychle, jak jen ta slova šla dohromady, sebrali mrtvé tělo pelášili ven. Mot konečně vydechl a ulevil si. " Potřetí!" Dnes potřetí a ke všemu magie přání. Byla strašná, nebezpečná a nevyzpytatelná. " Sakra!" Na znečištěné podlaze se leskly shluky krvavých slin.

- Nechtěl jsem zabít - Neexistují žádné druhy magie. Ani bílá, ani černá, jak se lidé a nejen oni domnívají. Ani žádná další. Magie je jenom jedna. Ani zlá, ani dobrá. Jen slabá a silná. Je to jako boj s mečem. Slabé a silné údery. Slabé brání, a tím chrání život bojovníka, někdy lehce raní, nebo narušují nepříteľovu rovnováhu. Silné zabíjí, jsou neovladatelné. Magie je tvrdá zbraň, stejně jako meč v tvé ruce. Záleží na tobě, jak se napřáhneš a udeříš, Jestli zabiješ, či ne. Jako za svůj meč, jsi za ni stejně odpovědný. Ano, - uvědomil si Mot všechna podivná slova, která slyšel ve zdech vesnických stavení. Znovu přešel pohledem umazanou podlahu. Třímal v ruce strašnou zbraň, mnohokrát děsivější svého meče. Bubny se od katova domu vzdalovaly, mlčely. Pryč s tím. - Na toto přání bylo potřeba mnohem méně sil než na předchozí. Zvratky se z podlahy vznesly, ve vzduchu se promísily a smrštily v tvar malinkého ptáčka, který prolétl oknem. Mot zakroutil hlavou. Magie přání byla tak podivná, nikdy nevěděl, co se může stát. Stačila malá nepozornost a kouzlo se vydalo jiným směrem a účinkem. Podlaha byla čistá, jen vzduch ve světnici čpěl zahořklým zápachem. Mot se vysoukal zpod postele a přešel ke dveřím. Na zápraží se mu z hrdla vydalo tiché zaskučení.

V.

Dalo mu mnoho práce, rozpoznat v zohaveném těle na schodech Brendena mistra popravčího cechu. Musel na chvíli zalapat po dechu. Pak muže zatahl do domku. Brenden ani nehlesl. Byl v hlubokém bezvědomí. Vlasy, vždy tak černé, už nebyly havraní. Teď, jako by je těžce poznamenal měsíc. Místo pravé nohy trčel z kyčle zkrvavený pahýl a z levé ruky zbyly jen sinalé cáry kůže. Obličejem se táhly křížem krážem hluboké rýhy, z nichž čnělo mrtvé, vytrhané maso. Jedno oko měl vypálené, druhé vytřeštěné. Brenden-kat, jeden z nemnohých Motových přátel, umíral děsivou smrtí. Mot sklopil hlavu, držel slzy a svíral mu ruku. jakoby jen zázrakem neporušenou. " Brendene," zašeptal. Obličej se mu stáhl vzteky, ale ovládl se. Devatar Sedr není v pořádku. Nikde se takovým způsobem nemučí lidé. Nikde město takhle nezachází se svým katem. - Vem si ho, - napadlo Mota, až ho to samotného doslova

ohromilo. Ulehči mu trápení. On ti taky hodně pomohl, když jsi tady byl. Dveře domku se nečekaně, dnes už pokolikáté, otevřely. Magie by mu nyní byla na nic. Levičkou tedy uchopil meč a čekal. Neotočil se.

"Jo, jo, setkáváme se dřív, než jsi čekal," uslyšel hrubý hlas. Mot se otočil, meč však nepustil. Redo ghůl byl zahalen v dlouhém kabátě a v ruce třímal objemnou brašnu.

"To jsi tak nedočkavý?" neudržel se jednoruký.

"Jak necitelné, vždyť ještě žije. Přišel jsem, protože tam kde chodí bubny, tam mě potřebují," vysvětlil. Dovol. Tady v Devataru jsem felčar. Mot schoval meč a trochu se usmál, "ghůl a mastičkář, kdo to kdy slyšel? Devatar Sedr je opravdu podivné místo. Narodil jsem se tu, vyrostl, utekl jak prašivý pes, vrátil se, ale vždy jsem si myslel, že je to jen takové hloupé město. A vidíš.

"Byl jsi povrchní jako mnoho jiných, Mote. Krom měšců tě moc věcí nezajímalo. Ale dosti morality. Vypadá špatné, zemře do několika hodin, možná vydrží den, víc ne."

"Co, čeho vydrží?"

"Vidíš, a to my se musíme skrývat v bažínách. Později ti to vysvětlím." Redo zakroutil nechápavě hlavou,

"Jsou to řezníci, zvířata, nemají úctu k ničemu."

"Kdo?"

"Později, není času nazbyt," odbyl jej a opatrně pohladil zbytek Brendenovy nohy.

Ghůl, ač soustředěně zkoumal Brendenovo tělo, si byl jist, že zasel v jednorukém zrnko zvědavosti. A taky, že ano.

"Těch zatracených později je nějak moc, Redo?"

"A promiň, nevěděl jsem, že tě zajímá, co se v tady děje. Na Devataru ti přece nezáleží."

"Bylo moje město a tohle je, byl můj dobrý přítel. Dobrým přátelům se tohle nedělá."

Redo-ghůl s vážnou tváří a ustaraným pohledem řekl: "Potřebuje tě. Ocítl se příliš blízko smrti, já mu proto nedokážu pomoci. Smrt si na něj šáhla, ale nechce ho přijmout. Nevím proč, Mote, ale bude trpět. Je živý, a má být mrtvý. Vezmi si ho, Mote, určitě ti bude užitečný."

"Chtěl jsem," zakroutil Mot hlavou nad tím, k čemu se přiznal, "ale nemám dostatek zkušeností s přijímáním cizí síly. Nedělal jsem to."

"Váhal jsi, když jsi kradl první měšec?" optal se Redo vyzývavě.

"Ne, ale..."

"Žádné ale. Poprvé je to vždy stejné. Potřebuješ vědět tři věci, Mote. Za prvé kam. Za druhé odkud a za třetí ji musíš dát jméno. Můžeš ji umístit kamkoli chceš, do nějakého předmětu, jenž ti náleží, anebo do svého vlastního těla, kde nezměněna bude uchována do doby, až ji opět povoláš k životu. Je na tobě, jak se rozhodneš. Dám ti aspoň jednu radu. Moc energie v jednom těle není k užítku. Bojiš se sebe sama a moc špatně se ti dýchá." Redo-ghůl odstoupil od torza katova těla. Mot prohrábl vak. Předchozí událost s lidským zmetkem, ho do jisté míry upozornila na velikost vlastní síly. Zatím nechtěl být silnější než je. Z kovové skříňky vytáhl odřatou část a ukázal na její ukazovák. "Tady."

Tento den počtvrté vyslovuje slova magie přání. Veškerá brendenova životní síla, která v zbídačeném těle zbyla, se změnila na čistě magickou. Přes palec přiložený k Brendenovu čelu, prochází Motem.

Maximálně uvolněný, ji musí do sebe vměstnat celou. Naplnil se jí do krajnosti. Cítí se silný.

Nebezpečný. Nezranitelný. Víčka mihají. Okolní svět teď pozbyl význam. Chvěje se, bojí se a kolem šlehá zlatobílá záře. Tolik síly zbylo v zuboženém těle. Pak uchopí ukazovák odřaté ruky. V momentě se nabytá síla přenesla do prstu určeného jako cíl. Dal ji jméno Brenden.

"Sníte ho?" zeptal se Mot, poté co skříňku uschoval nazpět a vyčerpaný usedl na stolicí.

Redo přikývl. "Víš, Mote, lidem se zdáme být odporní a z jejich hlediska mají pravdu, protože my souvisíme se smrtí. Jsme postaveni mimo život, děláme věci, co vy ne. Ale my máme k vám, lidem, daleko blíž, než si myslíte. Žiji tady už velice dlouho a vím své. Jednou, bude-li kdy, ti to vše vysvětlím podrobněji a ty pochopíš."

"Proto pomáháš lidem, proto jsi felčar?"

"Jo, jo, Mote, snažím se jen oplácet vaše dary. Bez nich bychom nebyli. Taky, kdo vás zná lépe než my, ghůlové. Víme, co máte tam uvnitř, jak to zhruba funguje a co dělat, když to funguje jinak. Já toho vím z nás nejvíc, a proto se snažím pomáhat, a ty by ses tomu měl naučit také." Redo se na chvíli odmlčel a

zadíval se ven z okna," Půjdem?"

" A co bude s ním?" ukázal Mot na mrtvolu.

" Přijdem si. Jo, jo."

" Je krásná," otočil se Redo k dívce, která klidně oddechovala na posteli.

" Ano," přítakal Mot, " co je s ní?" V jeho hlase byla obava.

" To Devatar Sedr," odpověděl Redo a zaklapl kabelu.

" Přikryj ji, Mote. Jdeme, nic se ji nestane."

Mot se na něho smutně podíval. Vůbec neměl důvod nevěřit.

Když vyšli na zápraží, oba udělali ve vzduchu ochranný symbol a zámek. Mot se na Reda opět s podivem podíval, pak se jen usmál a přidal i ochranu proti lidem.

VI.

" Podívej, tohle je zajímavé." Na podlouhlém stole ležela mrtvola muže. Nebyla, soudě podle zápachu, příliš čerstvá. Redo sice vehementně větral, ale nic to nepomáhalo. Pach rozkladu čpěl odevšad. Motův žaludek protestoval. A když mu to nebylo nic platné, nechal toho a zvykl si. Mrtvola měla rozevřenou hrud', žebra čněla do výše a pomocí lan byla rozevřena. " Srdce jako zvon, plíce, počkej, tady jsou játra, no krása a vidíš, přece umřel," Redo se poškrábal na hlavě a zamračil se, " nemohu zjistit na co, a stává se to tady v Devataru často. Čím dál častěji. No nic. Toto je má profese, chtěl jsem ti jen ukázat věci, které bys měl trochu znát. Redo přikryl nebožtíka a v džbánu si umyl ruce. Pak chvíli seděli nahoře v pracovně. " Starou a jednou z nejdodržovanějších zásad našeho společenstva je nemíchat se do záležitosti lidí, to ti ostatně potvrdí každý z nás. Abych se k tomu vyjádřil pravdivě, moc se mi to nelíbí, ale zásady jsou dané. A pokud jsem králem, musím je, chť nechtě dodržovat v co největší míře." Redo se lišácky usmál. " Znáš Devatar Sedr mnohem lépe než ty, já však nemohu pomoci. Nestihl by mě sice trest, ale prostě nemohu. Jen si vzpomeň jak Devatar vypadal, co jsi ho opouštěl. Byl kvetoucím městem a lidé v něm byli šťastní. A nyní? Ty jsi byl pryč, ulice jsou pusté, dnem i nocí. Nikdo se neodvažuje vystrčit nos z domu. Lidé se bojí. Bojí se Devataru. Řeknu ti vše, co vím a co si o tom myslím." Mot seděl tiše zapadlý v hlubokém křesle a poslouchal.

" Bylo uprostřed zimy," začal Redo, " poslal jsem chlapce na hřbitov. Rychle nám docházely zásoby. Podle toho, co jsem věděl, měly být k dispozici dvě čerstvé mrtvoly, které mi prošly pod rukama. Někdy kolem půlnoci mě vyrušilo zběsilé bušení na dveře. Vyskočil jsem z postele. Urychleně si balil brašnu. Kdosi umírá, nebo se rodí - myslel jsem si. Jinak mě lidé z města nebudí. Jenže, a to bylo podivné, za dveřmi stál jeden z našich. Byl vyděšený a tahal mě ven. Ulice byly tenkrát doslova zavaleny sněhem, měsíc silně jiskřil ve vločkách, až oslepoval. Agmo, pro mě přišel. Byl i na hřbitově, ten se sekerou, opravdu moc šikovný. Celý ustrašený mne vedl do západního Devataru. Šli jsme kolem Krkavčí mámy, kolem staré mincovny. Obešli žalář a dál k hradbám. Někdy jsem tam hochy posílal, víš, jak to je, ne vše se může pohrbitvat na hřbitově. No u hradeb je místo, kde se mrtvola hodí do jámy a konec. Nejsou pěkné, ty mrtvoly, ale hlad je hlad. Vypadalo to jako obvykle, čerstvě, neuměle vykopaná hlína, uplácána, aby se neřeklo a trochu posypaná sněhem. Naši stáli u jámy a zarytě mlčeli. Mráz je pokrýval jinovatkou a drtil mrazem. Bertil, toho neznáš, se křivil odporem a kroutil nevěřicně hlavou. Poprvé jsem viděl někoho z nás v takovém stavu, a to jsme se smrtí pořád, dennodenně. Pak jsem se nad jámu naklonil i já. Ztuhl jsem. Mráz byl v té chvíli nic. Zíral jsem do jámy. Dostával jsem chuť, člověka, který byl za toto odpovědný, zabít. Ne jednou. Stokrát bych ho zabil. Ne obyčejnou smrtí, ale pokaždé jinou a strašnější. Nikdy bych se nedotknul jeho masa. Škoda, že mi ani někomu z našich nepřísluší pomsta," posteskl si Redo a pokračoval, " V té narychlo zhotovené jámě bylo pět mrtvých dětských tělíček. Zmasakrovaných, Mote, já jsem sice král smrdutých požíračů mrtvol. Ale takový pohled nezapomenu, možná až po smrti. Z těl trčely zpřelámané kosti, černé maso značilo cejchy. Nebylo snad místo, které by neneslo stopy bičů, o znásilněních nemluvě. Dvě dívky, tři kluci."

" Tři kluci?" přerušil ho Mot

" Tři kluci a dvě holky, Lewenkraftovi tuláci se jim říkalo, určitě si je musel znát."

Motovi se v obličeji nevěřící výraz.

" Bože," vydechl Mot.

" Čeho se to dovoláváš?"

Mot mávl rukou, " Pokračuj."

" Nebudu líčit vše do detailů, nemůžu. Posbírali jsme, co šlo. Dali do pytlů a zahrabali jámu. Šli jsme půlnočním

Devatarem, psi štěkali a vyli. Nikdo je neměl raději než Lewenkraftovi žebráci. Žádný s lidí netruchlil, proč taky a ten, kdo nás v té noci potkal, se vyhýbal obloukem. Doma jsem je dal dohromady. I tak to nebyl pěkný pohled. Na hřbitově jsme vykopali hrob. Děti uložili do malinkých dřevěných rakví a dali věčnému spánku." Redo se napil z poháru, " A pak, neuběhl ani celý měsíc, začal tento příběh. První tělo našli u Vlka. Chlap ležel ve sněhu a rudě zářil zmrzlou krví. Měl zlomené nohy v kotnících, přeražené holeně. Neměl prsty. Krvácel z vytrženého jazyka. Bylo neskutečné že vůbec žil. Žije dodnes. Poulí očima a vystrašeně se schovává do kouta. Další ráno našli druhého, na opačném konci města, už ani nevím kde. Vzpomínám si, že neměl oči. Z chodidel měl vytrhané všechno maso, zůstaly mu jen holé kosti. Nepochopitelně žil. A další, ráno co ráno se ve městě objevilo zmučené tělo, které, ač by nemělo, stále žije. Jako by je smrt nechtěla vpustit do svého panství. Devataru se začali vyhýbat vesničané. Jaro už bylo zpět. Lidé se zavírali na petlice, ale každé ráno byl někdo z města nalezen v příšerném stavu. Hospody se zavřely, herny s bordely rovněž, každý měl v kalhotách. A začaly chodit bubny. Žoldnéři z místodržitelova paláce. Večerem vždy zabušili u vrat a ráno se vraceli. Ženy a matky si rvaly vlasy. Prý rebelové. Nesmysl. Nikdo z Devataru za ten čas neodešel. Lidé se bojí, neodejdou. Kdybys je hnál bičem, neodejdou, nemohou odejít."

" Něco je drží a ty mi chceš naznačit, že to má cosi společného s těmi dětmi. Ano?" zeptal se Mot.

" Asi ano, ale lidé nic neví. Staly se z nich tupé ovce jdoucí pod nůž a já s tím nemohu nic dělat, protože jsem ghúl, nepatřím mezi vás. Proto jsem rád, že jsi se vrátil. My ghúlové máme sice zlaté časy, ale je to jen zdání. Za několik měsíců přestane Devatar existovat, zůstanou prázdné domy s vybělenými kostrami a se smutkem mrtvého města. A my budeme muset táhnout dál, rvát se o nová místa, abychom mohli žít."

" Tak co je s mým městem, Redo, co se tady děje?" V Motových očích se objevily plamínky hněvu.

" Znáš legendy o nevině prolité krvi, o moci prokletí a pomsty, o oživené mrtvých a o D-Mor chquere?"

" Ne," odpověděl Mot.

" Jo, jo, já taky ne," rozhodil Redo rukama a zaklel. V pracovně zavládlo ticho. Mot se v křesle narovnal, "zklamal jsem?"

" Ne, jen jsem se neustále utěšoval, že tohle není moje věc. Počkám v pozadí na něčí příchod a pak se tiše vytratím v bažině, kde je mé místo. Alespoň vím, že už není čas a že jsem se rozhodl špatně. Nikdo nepřišel z pomoci, kromě tebe. Už není starých mágů na tomto světě, o kterých jsem slýchal, když jsem byl dítětem. Kdyby byli, nenechali by snad Devatar trpět a jeho obyvatele křičet hrůzou. Přišel jsi jediné ty, Mote, snad jsi právě jen ty zaslechl jeho volání o pomoc."

" Možná," připustil Mot, " Mnohokrát jsem si říkal, přísahal, že se sem nikdy nevrátím, že půjdu do Ferkasu, nebo někam jinam. A vidíš jsem tady. Říkám si sice, - jen pro svou ruku -, neboť jsem si myslel, že právě ji hledám a potřebuji. Snad, kdybych tě nepotkal na hřbitově. Odešel bych dalšího rána. Ale nestalo se."

" A to je dobře?" přikývl Redo, " jsme na to dva, a dva je dvakrát víc. Lhal jsem, říkajíc, že nemohu pomoci, naopak já musím. Chci žít v Devataru mnoho desítek let, mít děti, vnuky, kterým bych předal žezlo. Udělám vše. Zásady nezásky," vydechl.

" Jo, jo, teď máme," podíval se na věc, kterou vytáhl z kapsy kabátce, " čtyři hodiny po poledni. "Musím vyřídit pár věci. Do večera jsem zpět, Mote. Zatím si odpočň, vyspi se. Přinesu ti jídlo..," Redo se zarazil a se smíchem pokračoval, " samozřejmě lidské." Pak si přes hlavu přehodil kapuci a zmizel v mlčenlivých ulicích Devataru.

Mot dlouho poté postával u okna, prohlížel si opuštěné zdi.

Byly osamělé a tiché jako on sám.

VII.

Ze spánku jej vytrhlo prudké bušení na dveře, Nevzpomínal si, kdy usnul. Venku za okny nebyl zdaleka večer. Shýbl se k vaku. Popadl ho a jedním krokem se dostal k oknu.

" Víš určitě, že tam ještě někdo bydlí?" Zaslechl z venčí.

" Jasně, viděl jsem ho v okně."

" Určitě?"

Počet souhlasil, bylo jich znovu pět, stejně jako u brendenova domu. Jenže to nebyli ti, co přinesli tělo. Navíc chyběly bubny. Najednou všichni tasili meče a dveře poznaly první nápor kopanců.

Mot ještě včas zaklapl závora a uskočil, " Achry!" Kouzlo nepůsobilo. Koncentrace byla ta tam. Meč z vaku doslova vyletěl. Dveře praskaly v pantech, závora povolovala. " Achry," zkusil Mot znova, sám však dobře věděl, že srdce bije příliš rychle na to, aby vyřčené slovo proměnil v magickou sílu. Dřevo zaprašelo a dveře povolily úplně. Rozlétly se v záplavě třísek daleko do místnosti. Jednoruký oknem proskočil na ulici. Příliš rychlý pohyb, který se nedal ubrzdít, ho bolestivě vmetl na protější stěnu. Mot ucítil teplé stružky krve stékající po pravém rameni. Ale než se pětice mužů vzpamatovala, stál pevně na nohou. V levé ruce držel meč, na čepeli se blýskaly ostny, naplněny uspávací směsí.

" Já to říkal, že tam je," vykřikl jeden z nich. Pak se hlouček zarazil, proti nim stál muž s mečem v ruce a zdálo se, že je připraven bránit se. - Meč? - . Dlouho, vlastně ještě nikdy nenarazili na odpor, když si pro někoho šli. " Přeji dobrý den," Mot se uklonil a rozhoupal meč pomalými pohyby. Nemohl si nevšimnout obav mužů.

" Tak kdo si pro mě půjde první?"

" Jdi po něm, Terdere!" načež dva z mužů vystrčili vpřed nejmenšího ze všech.

Terder se přikrčil ještě víc až vypadal jako výrostek z ulice, co se tam náhodou připlet. Chvilí nerozhodně postával, až prudce ťal po Motovi. Úder byl nepromyšlený a hloupý. Mot uskočil ke zdi a odrazil se od ní. Terder proběhl kolem něj a Motův meč poprvé úřadoval. Zlehýnka ho škrábl po obnažené ruce. Droga působila bezprostředně, takže mladík spal ještě dřív než dopadl na zem. Ani nestačil nastavit ruce, aby zbrzdily pád.

" Je mezi vámi někdo lepší, než byl ten utřinos?"

" Zbygu, Perte, každý z jedné strany a k němu, ty se mnou!" Oba jmenováni se přitiskli ke zdem a velitel s posledním se vydali přímo proti Motovi.

" Vždyť má jen jednu ruku!" překvapeně sdělil ostatním muž jdoucí na Mota zleva.

" Jasně, že mám jenom jednu ruku, ale tu druhou bych si měl odložit taky, jinak mě asi nedostanete."

Muž zleva vyrazil kupředu. O zlomek před ostatními ze skupiny. Chyba, protože než stačil cokoli udělat, spal na dlažbě vedle kolegy. Muž zprava se raději přidal k veliteli jdoucímu zepředu. Znovu tak utvořili skupinu.

" Achry," Mot zakomíhal před útočníky rukou a skupenství vzduchu se proměnilo v rozlité mléko ztvrdlého skla, které v sobě pohltilo všechny zbývající meče a tváře mužů se zvýraznily zděšením. Jeden z nich začal hlasitě řvát. Kus ruky totiž ztvrdl spolu s mečem. Házel sebou, cukal tam a zpět, trpěl. Zmítal se podoben mouše v pavučině. Mot mu raději ulehčil trápení jemným škrábnutím, aby snad nepřišel k nějakému zranění. Doba kouzla pominula. Odněkud zdáli se nesl zuřivý psí štěkot.

Muži zůstali nerozhodně stát.

" To už devatarští neumí bojovat, nebo co?"

" Zbygu,pro posilu!" křikl velitel a vykročil k Motovi. Zbyg s úlevou odhodil meč a rozběhl se úzkou uličkou dolů.

" Odříznu ti tu tvou smradlavou hlavu, hajzle jednoruký!" Mot jako by o tom přemýšlel než v klidu řekl, " myslím, že ne. Nechceš raději také utéct?" Protivník mu byl povědomý, ale nemohl si vzpomenout přesně.

" Nejsi ty náhodou Viktor Kolohnát?" Muž se zarazil, ale jen na malou chvíli. Úder, který následoval směřoval na Motovu levičku. Asi pořádně nevěděl, co dělá, být na jeho místě Mot, prchal by jako vyděšený zajíc. A byl to Viktor, poznal ho. Co ho hnalo do nesmyslného boje, to bylo otázkou. Pohyby s mečem se opožďovaly oproti rychlosti Mota, a to Mot nebyl v soubojích žádný přeborník. Viktor nebyl bojovník, byl krejčím, tedy v dobách, kdy měl Mot v Devataru místo. Mot se zamyšleně pootočil, zachytil mečem úder a nakopl útočníka do žeber. Viktor pustil zbraň. Měl vyražený dech. Hned potom

se kolem prohnal s hrůzou v očích Zbyg, mající v patách obrovského psa.

"Nech ho, Bedroji, fuj!" křičel z dálky přibíhající Redo. Pes se poslušně zastavil a tupě se díval za řvoucím, prchajícím Zbygem. Redo se s vyplazeným jazykem svalil nedaleko Motova vaku. "...á uspávací droga," prohodil, když vstal a docházel k Motovi, který zatím usedl na studenou dlažbu a drbal za ušima psa.

"Pěkně silná," přikývl Mot. "To je tvoje psisko?"

"Jo, jo, pokouším se ho vyšlechtit. Jmenuje se Bedroj. Je to pěkná potvora, ale sám nikomu neublíží."

Bedroj se na Reda krátce podíval a raději se začal věnovat svému ocasu. "Pojď, musíme pryč, než dorazí pomoc těm hrdinů." Redo-ghůl byl nyní oblečen nachlup stejně jako Mot. Škorně, kožené kalhoty těsně obepínající nohy, volnou košili, na ní krátký kabátec. Kolem pasu masivní opasek, pobitý trny, za kterým se houpal v pochvě meč. Na ruku tenké rukavice a na hlavě čapka, jenž Motovi chyběla.

"Vezmeme jednoho z nich a popovídáme si," navrhl Redo a ukázal na Terdera.

Nad Devatarem se pomalu snášelo po nebeské báni slunce a čím bylo zemi blíže, tím více se červenalo.

Mot s Redem táhli bezduché tělo. Bedroj jim funěl na záda, jen občas se ohnal po poletující mouše, přičemž jedině on se tvářil spokojeně.

"Tady." Na Redův povel zabočili pod kamenný most spojující západní Devatar s východním. Pod mostem protékal líně Vág.

"Redo," zasyčel Mot sténajíc pod tíhou nákladu, "kolik toho víš o magii?"

"Moc ne, Mote, ale raději bych si o tom promluvil, až budeme na místě. Do toho domu," pokynul Redo hlavou k nejbližším dveřím domu na počátku řady výstavních domů lemuující břeh řeky. Bylo tam chladno a ticho. Nikdo v něm už dlouho nebydlel. Všude kamkoliv šli vířil prach. Terderovo tělo položili do honosné lenošky a Bedroj si bez zájmu lehl ke dveřím. Zapadající slunce se odráželo do oken od vod Vágu, která ukazovala na místodržitelův palác, který jakoby plul v rudé záři vymykajíc se ponurosti všeho kolem.

Muži usedli k obrovskému stolu, který vévodil vstupní hale, vykrojené z původní čtvercové základny, do tvaru půlměsíce.

"Ptal ses, co vím o magii? A odpovím ti, téměř nic. A přece by se normálnímu smrtelníkovi by se mohlo zdát, že jsem mocný čaroděj. Já však říkám, téměř nic. Pár kouzel, co mě naučil děd, jehož je naučil zase děd, protože jeho děd to ještě nestačil zapomenout. Určitě byly doby, kdy jsem se chtěl dozvědět víc, ale nebylo od koho. Takže nebýt několika jednoduchých ochranných kouzel a základů magie přenosu, sám bych nevěřil, že je něco takového vůbec možné. Jo, jo. Ale pokud jsme u magie, jednou mi otec, a je tomu," Redo se usmál, jakoby se ponořil do příjemného vzpomínání, "dávno, dal tohle a řekl, - tato věc je s námi tak dlouho, jako my sami žijeme v Devataru. Z dob, kdy jsme hledali a našli místo dle našich potřeb a představ. Byla tady, když první z nás prošli bažinou pod hřbitovem a našli sluje v nich skryté. Nikdy nikomu z nás nebyla k užitku. Je to část našeho vděku neznámu, co nás tady přivedlo a uvítalo. - " Redo vytáhl z kabely nevelkou dřevěnou skříňku s naleštěným černým povrchem. Chvilí ji všelijak natáčel, než se mu poštěstilo zachytit na plochu několik posledních slunečních paprsků. Pak ji položil opatrně na stůl. Černý povrch se náhle vzvedl do výše aby se před pozorným motovým pohledem propadl stolem do nekonečné hloubky, přičemž okraje skelet skříňky zůstával stát na stejném místě.

"Možná je ta pravá chvíle teď a tady. Možná, že ne."

Slunce zapadlo. Terder ležel bez hnutí na lenošce. Redo se díval na Mota. Mot se díval upřeně na skříňku. Přítomnost magie ho vždy povznášela do jiného stavu, jakoby do jiného těla, co se zapomnělo smát, co nezná lítost, zbytečně nemluví, protože by mohlo vypadnout z koncentrace. Do Mota-mága, už ne zloděje. A přesto čím dál více poznával, že to není to pravé. Cítil, že vše lidské plyne pryč, kamsi do ztracených dálek, ale že ho Mot-člověk nechce pustit úplně, zvláště ne tady v rodném Devataru, za který se zrovna rozhodl přát.

Mot-mág oplatil upřený pohled Redovi a Mot-člověk se usmál. Vždy, když se mu něco povedlo, tak se smál. Pátý pergamen magie, nikdy jej ještě nepoužil. Nikdy nenastala pravá doba pro magii poznání.

Bylo na něm pouze několik slok, jinak byl čistý. A Mot začal: - tajemství věci na níž myslím, je skryto ve mně samém, obrať mysl mou v běhu daném..., Bedroj u dveří nervózně zaštěkl a bojázlivě kňučel. -

Tajemství věcí, skryté za poznáním. - Pohled, ze kterého šlehaly plameny, dolehl na psa. Bedroj zakňučel ještě mnohem víc a stáhl ocas mezi nohy. Také Redo-ghůl se lehce chvěl. Mot čekal. Příliš dlouho, ale poznání se nechtělo dostavit. "Sakra! Ten pes."

"Nahnal jsi mu strach," řekl Redo a o vlastním taktně pomlčel.

"Omlouvám se." Řekl jednoruký pochvíli. Přestávám přitom vnímat svět kolem sebe."

"Trandepurský ukončovatel," řekl pak někdo třetí. Mot s Redem vyskočili a současně se chopili zbraní.

"A příště se pořádně soustřed', mágu!" Spící Terder pronesl slova pomalu, obezřetně, přičemž se mu ve ztuhlé tváři nepohnul ani sval.

"Magie," řekl Mot a zakroutil hlavou.

"Ukončovatel? Mote?" Redo se se zájmem sklonil nad černou dírou uprostřed stolu, která se nyní zdála být mnohem bezednější.

"Ukončovatel," zopakoval Mot.

Redo odepnul opasek a než stačil Mot jakkoliv reagovat, vhodil jej dovnitř. Sotva se kůže se stříbrnou přezkou ztratila v nekonečné černotě, ozvalo se podivné hlasité zamlasknutí a něco dopadlo na podlahu pod stůl.

"Kost," ozvalo se zklamaně.

"Kost?" přeptal se raději Redo.

"Obyčejná prasečí kost. Podívej se sám." Mot vytáhl z pod stolu ruku, ve které třímal tučnou kost. Ještě na ní leskla krev. Chvíli ji podržel a raději ji hodil před slintajícího psa.

"Ukončovatel?" Mot zakroutil hlavou. V jámě beze dna zmizel nablýskaný pohár. Po úžasném mlasknutí, jinak se to nedalo nazvat, se Redo skrčený pod stolem, připraven spatřit vzešlou věc první, rozchechtal hurónským smíchem. "Za stříbro dřevěnou kačenku do vody."

V lenošce se probral Terder. Zamžoural na moment nevěřičně očima. Pak se jeho trochu zaostalým mozkiem prohnala myšlenka, že spí a ti dva muži u stolu jsou v naprostém pořádku. Jenže hnedle v jednom z nich poznal muže, který ho zranil, a tak se pokusil překotně rozeběhnout kupředu.

Jako první ho zaregistroval Bedroj. Zavrčel. Muži na něho pohlédli a přestali se smát. Viděli už jen tělo, jež neudržely vratké nohy, jak padá dozadu a temenem naráží na ostrou hranu stolu. V očích měl mladík nevyslovenou otázku a pohlede týraného zvířete. Poslední myšlenka patřila malému dřevěnému káčátku, s kterým si vždy do nekonečna hrával a o němž se mu před chvílí zdálo. Nestačil si všimnout, že přesně takové leží na podlaze mezi těmi podivnými muži, nedaleko nichž se svalil mrtev.

VIII.

"Ne, ne, a ne! Nebudeme se přece zbytečně dohadovat o pocitech viny, nebo něčeho takového. Jestli tě zklidní fakt, že zemřel okamžitě, tak prosím. Vůbec netrpěl a ani si to neuvědomil. Stačí?!" Svit měsíce tonul v až příliš poklidných vodách Vágu, jako by ho jich problém Devataru netýkal. Bedroj se líně rozhlížel po pokoji a olizoval mastné pysky.

"Nestačí. Máš však pravdu, necháme toho. Ty jsi ghůl, ty nahlížíš na smrt jinak."

Redo se zamračil a povstal od mrtvoly. "Jestli si myslíš, že mi dělá potěšení vidět umírat mladé lidi a lidi vůbec, tak jsem se v tobě velice zklamal. Máš pravdu, jsem ghůl, s tím se nedá nic dělat. To však zatraceně neznamena, že před sebou vidím jen lidské maso, vnitřnosti a kromě toho nic. Zapomněl jsi, že jsem i felčar. A ti se smrti bojí víc než kdokoli jiný, protože pro ně není koncem, ale největším nepřítelem, který existuje. Nenahlížím na smrt jako ghůl, ale jako Redo, doktor a pak snad jako ghůl, to protože musím. Stejně na ni pohlédneš i ty, jako Mot, bývalý zloděj, nyní mág a poslední naděje Devatar Sedru.!"

"Dobrá, ale.." skočil mu Mot do řeči.

"Ale sníme ho?!" vrátil mu Redo. "Vyléváš si na mne zlost, nebo co. Přece víš, že nám mladé maso nejenom nejvíce chutná, ale že po něm i mládneme. A já se tomu vzepřít nedokážu a ani nechci. Zítra si ho moji chlapi odnesou, chceš-li, nebo ne. Ty zapomeň. Věnuj se raději problému zvaný Devatar, aby se každé nové ráno neuneslo městem další zmučené tělo. Ne mrtví, živí by tě měli zajímat. Zemřou-li další, tak už to bude tvoje i moje vina. Tady toho ti může být líto, nic víc. A ke všemu, stál přeci na druhé straně." Redovy oči v pološeru žlutě žhnuly a hlas měl podivně zabarvený. Ghůl se žuchnutím usedl

obkročmo na židli, "Víš, jak jsem si pokaždé představoval zloděje?" přičemž si odpověděl, "jako urostlého, svalnatého, ušpiněného, nemilosrdného chlapa, kterému je úplně jedno, zabije-li, či ne. Pro něhož den končí a začíná pořád stejně."

"No a," přerušil Reda Mot. "Takový člověk by byl Devataru houby platný, nepomohl by. Možná vydrancoval, pobral, co zbylo a odtáhl pryč. Ty jsi jiný než ostatní. Ty pomůžeš."

"Totéž by se dalo říct i o tobě, že ano?"

"Když to víš, proč se ptáš. Ano, nikdo jiný už Devataru nepomůže. Krom toho mám tušení, že si musíme pospíšet. Vím, no předpokládám, že vše pochází odtamtud," Redo ukázal na obrysy místodržitelova paláce. "Pozoruji ho dlouho, téměř každou noc, kdy se Devatar začíná choulit strachem a tmou, se v paláci světla jen tetelí. Ostatně tam odvádějí zajatce a ráno pak vynášejí lidské trosky neschopné dalšího života."

"Zadrž. Začneme od počátku. Pokud jsem se připravoval na obzvlášť velkou akci, sedl jsem si pěkně v klidu. Prozkoumal jsem pro i proti. Díval se na věc z mnoha úhlů. Uděláme to i teď. Souhlasíš?" Redo přikývl.

"Tedy podle tebe problém začal, co jste objevili mrtvoly Lewenkraftových tuláků? Mstí se?"

"Snad," kývl Redo, "Něco je muselo oživit, protože jejich hroby zejí prázdnotou. Rakve jsou rozmetány na třísky po půlce hřbitova, jako by je rozervalo strašnou silou."

"O tom jsi se ale nezmínil,"

"Zapomněl jsem."

"Jestli něco, nebo někdo vrátil jejich těla k životu, potom mohl vzít na sebe i právo pomsty, která náležela jen jim. Možná je vše částí prokletí, nebo...", "Mot se zarazil," znal jsem je všechny a ruku dám do ohně za to, že nikdy nic nevěděly o věcech pomsty, prokletí, křiku nevinné krve. Škoda."

"Mohly prokletí pronést náhodou," řekl Redo.

"Ne v magii není náhod. Něco mě napadlo. Kdo byl první?"

"Nějaký," Redo vzpomínal. Ozvalo se lusknutí prstů, "břicho jak buben, samé bradavice."

"Morsez," doplnil Mot

"Jo."

"Souhlasí, to tlusté prase bylo na malé holky. Jenže mučit děti nemohl. Kdo byl další?"

"Druhého jsem neznal."

"Aspoň mi ho trochu popiš. Snaž se"

"No, měl vypálené oči."

"Tohle mi nepomůže."

"Přes čelo se mu táhla velká jizva, špatně zhojená."

"Antoán, neměl jeden malíček."

"Jo, jo, souhlasí. Neměl totiž ani jeden prst," potvrdil Redo.

"Tak jsem to nemyslel. Antoán byl zase na chlapečky. Ale ani tak, ti dva by si udělali své, ale děti by nezabili, natož takovým způsobem. Ne, ne, Redo. Tady ještě někdo chybí."

"Třetí byl Teodór. Našli ho až po několika dnech klidu."

"Ne," Mot neklidně zakroutil hlavou, "starý Teodor ne, ten byl čistý. Nenechal sice žádnou ženskou sukni na pokoji, ale děti měl opravdu rád."

"Další už byli obyčejní lidé. Podle mě nikdo z nich nemohl mít přístup do žalářních kobek."

"Musí být minimálně ještě jeden. Musí mít moc a s ní možnost udělat něco takového."

Redo marně pokrčil rameny. Dům se celý utopil ve tmě. Mot se podrbal na hlavě. "Říkals, že všichni mučení žijí?"

"Žijí. Avšak z mého hlediska, jsou prakticky života neschopní. Staly se z nich malé děti, co se musí přebalovat, protože všechno pouštějí do kalhot. Třesou se strachy a vydávají jen nesrozumitelné skřeky."

"Mohli bychom zajít za Morsezem a promluvit s ním."

"Zbytečně," zhodnotil návrh Redo.

"No jo."

"Mote, podívejme se na věc takhle. Kdyby šlo o pomstu dětí, ta by musela skončit s Antoánem,

případně by děti hledaly dalšího z těch, kteří je týrali. Nikdy by však nemučili nevinné lidi. To se k nim nehodí, i když skončily tak špatně. Za vším bude něco jiného, většího a strašnějšího než čekáme. Nastala malá pauza, po které Redo dodal, " Malé děti se dají snadno obelstít. Až příliš snadno, pokud jim slíbíš, co chtějí."

" Ano, dají se obelstít," přitakal Mot.

" Jestli byly oživeny, tak ten kdo to udělal jim mohl slíbit, že vezme pomstu na sebe, a do té doby než jí bude konec, nikdy nedojdou klidu. Ale mučení pokračuje dál na nevinných lidech, takže někdo sleduje svůj cíl. Nebude-li msta dokončena, budou se zde v Devataru mučit lidé."

"Lewenkraftovi tuláci přeci znají město ze všech nejvíc, dokonce mnohem lépe než ty. Dávno by si všechny našli. Redo, v městě někdo chybí. Musel odejít hned po smrti dětí. Vzpomínej! No tak, Redo, kdo odešel z města, kdo zmizel potom, co našli Morseze."

" Nevím."

" Pokus se."

" Panderión!!!"

" Místodržitelův fracek?"

" Na toho jsem zapomněl, Mote. K sakru, je to možné! Měl tolik naspěch, že jel na koni. Jako obyčejný člověk. Zrovna mě volali k Morsezovi. Byl tenkrát všude strašný zmatek. Měl jen dva sluhy a mířil směrem k Ferkasu."

" Musí zpátky. Ihned. Byl toho schopen. Mělo mě to napadnout hned. Vždycky jsem si myslel, že to jsou povídačky k večerním ohňům. Staré báby povídaly o dětech, co se nevracejí z paláce. Nikdo jim nikdy nevěřil. Nikdy to nebyly děti z Devataru." Mot se zachvěl.

"Jestliže Panderióna nedáme dětem, neskončí mučení v Devataru."

" Půjdu do Ferkasu," řekl ostře ghůl až se mu rozvlnily špičaté zuby, jakoby jimi zacloumal poryv vichru, " přivedu ti ho zpátky, i kdyby celý Ferkas byl proti tomu."

" Dobrá, ještě musíme zjistit, s kým vůbec máme tu čest." Mot se protáhl jako kočka.

" Víš, že to nebude snadný soupeř. Dovedl jim navrátit život, sice podivný, ale život. Něco sleduje tím vším, co dělá."

" Asi ano, " vypadalo to, jakoby jej Mot docela nevnímal. " Vyzkoušíme všechno, co se vyzkoušet dá, a když to nevyjde,"

"Tak jsme to aspoň zkusili," doplnil jej Redo.

" Máš pravdu, mám u sebe něco, na co jsem se nikdy dosud neodvážil ani podívat. Má to být Kniha Strachu, co umí? Co s námi udělá? Nevím?"

" Jestli to pomůže, pokusme se o to." Redo váhavě odpověděl, " ať to je co chce. Podstatná část mého života je jen pokoušením neznáma."

" Kniha strachu," zopakoval tiše Mot, jako by se bál slova, které řekl.

" Celé město má strach, Mote."

" Já taky."

" Jo, jo, zeptal bych se - co když -, ale nezeptám."

" Budeme muset zažehnout pár loučí," navrhl Mot.

" Záře nás prozradí! Nikdy jinde se nesvítlí."

" Lidí se nebojím."

" Já taky ne, ale..." Redo nedořekl a rychle vyšel z místnosti. Vrátil se za chvíli s párem loučí, které pozasouval do úchyty ve zdech. Na stole už ležela kniha v červených deskách, zapečetěna voskem, hladká jako chladivý mramor a tlustá na několik palců. Vypadá nepoužitě. Mot vyčkal Redova usednutí a jediným pohybem strhl pečeť. Kniha se rozevřela. Stránky zely mrazivou prázdnotou. Byly holé, neznečištěné jediným písmenem. Jenže ony ani jako stránky nevypadaly, jakoby byly zaobleny dovnitř, a připomínaly poklidnou hladinu jezera. Namodralého s jemnými odstíny zelené, která jimi prostupovala.

" Když mágové starých časů," rozvlnila se najednou hladina stránek srozumitelným hlasem, " dosáhli takřka své vnitřní dokonalosti, objevili v sobě samých svět, z něhož dříve velmi pracně unikli, aby se stali mágy. Potom, co dosáhli na vrchol poznání světa okolo, objevili strach. Okamžitě v něm rozpoznali obrovský zdroj nekonečné síly, neboť jeho podstata vyvěrá z čehokoli obdařeného darem žití. Síla tato

byla tak mohutná, že se jí samotní mágové zalekli a stanovili proto základní axiomy nedotknutelnosti. I přes ochrannou sílu axiomů, mágové stvořili navíc knihy strachu. Stalo se tak na Bohatarském kolegiu. Já jsem Tandeonárum Hufr, kniha lokace, cest a obrazů. Ten, jenž otevřel mé stránky, se může ptát." Hladina se zklidnila, až se zdálo, že vše, co slyšeli bylo pouze iluzi starého domu na nábřeží.

"Čeho se bojí Devatar?" položil Mot otázku.

"Dříve než zodpovím, prozrad' mi ty na oplátku, kdo jsi?"

"Mé jméno je Mot."

"Mág Mot? Neznám tě mágu."

"Je to mág nových časů," dodal pohotově Redo.

Tandeonárum Hufr se vylila z břehů, jinak se to snad nedalo nazvat. Celá, úžasně modrozelená hladina opustila území stránek a v nekonečném množství tryskala vstříc dřevěnému stropu místnosti, kde se tříštila v nedozírném množství do stovek proudů, které skrze zdi pronikaly ven. Noc byla pojednou prosvícena jasnou září. Devatar, jakoby na chvíli vstal z mrtvého zajetí temnoty. Mot s Redem shlíželi v němém úžasu. Masy Tandeonáru prolétávaly všude kolem. Po černé obloze se prohnala vlasatice. Barvy proudů se začaly měnit, tu se jeden z nich zbarvil do červena, jiný pronikl zelení a několik se dokonce změnilo v jasně bílou barvu slunečních paprsků. Všechny proudy obklíčily Devatar a pak našly jeden směr mizic v útrokách místodržitelova paláce. Vypadalo, jako by se do budovy zabodl dlouhý, duhový oštěp, jenž se následovně spořádaně vrátil do domu, odkud vzešel. Spočinul nad knihou a rozplynul se v jejích stránkách.

"Za chvíli jsou tady, Mote!"

"Hmmm," přikývl.

Hladina Tandeonáru se opět rozvlnila. "Znám odpovědi na tvou otázku, mágu Mote, - Když trivium mágů počalo tvořit knihy strachu, chystali se nejprve uložit své poznatky o veškerenstvu strachu, do živých organismů. Krynské společenstvo na jejich žádost stvořilo Traznu, Braznu a Yaznu, pomocí těžko ovladatelné magie stvoření. Trazna dostala tvar paprsků světla a měla být stvořením lokace, cest a obrazu. Brazna tvar nedostala, stala se pohlcovačem strachu. Yzna byla ničitelem a putovatelem ve tvaru lidského stáří. Pětisté trivium mágů uznalo chyby a přikázalo Krynskému společenstvu použít magie nebytí k rozložení tvarů strachu. Všechny prvně stvořené živé tvary, totiž nabyly moci obrovské, kterou samy mohly porušit základní axiomy magie. Yazna spolu s Traznou splynuly v jedno a s obcováním s Braznou tvořily zlo. Začaly se živit vynucovaným strachem živých tvorů. Sedmistémušedesátémušestému triviu podal poslední člen Krynského společenstva zprávu o vykonání rozkazu, načež zemřel vysílením a stářím. Teprve pak další trivia rozhodla stvořit knihy strachu, neživé a tudíž neplynouce. Podle cest strachu se do Devatar Sedru vedrala Brazna, podle prapůvodu obrazů si určila tvar poloobra s dětskou tváří, podle lokace se nachází v místodržitelově obydlí. Další běh věcí je nejasný. Možná záleží na tobě, mágu Mote." Tandeonárum Hufr se sama zavřela. Pečetě se zcelily do původních podob.

"Měli by jsme, ne, vlastně musíme, a to co nejrychleji zrušit dohodu pomsty, dokud nebude úplně pozdě," promluvil jako první Mot a pokračoval, "Redo, přiveďte ho."

Místodržitelův palác už svítil do noci plamenem jako popravčí hranice. V odlescích ohňů se zmateně míhaly desítky postav, které probuzeny jasnem Tandeonáru nevěděly, co se děje.

"Ty půjdeš kam, Mote?" Je ti jasné, že tady nesmíš zůstat."

"Půjdu píchnout do vosího hnízda."

IX.

Kdyby Mot porozuměl všem těm všelijakým ručičkám a znakům na Redově měřidle času, mohl by říci, že od okamžiku, kdy odešli z domu, uběhlo přesně půl hodiny. Stejně tak tolik to trvalo mužům, co přišli zatýkat. Jeden oddíl o síle deseti mužů přiběhl po mostě a druhý, toho si Mot všiml později, se dostal do domu, kde jako ztracené bludičky stále plápolaly pochodně. Oddíl v domě byl sice méně početný, mužů bylo šest, ale bezpochyby disponoval daleko větší bojovou silou než oddíl první, jehož muži chodili kolem oddílu druhých jako kolem klece se lvy.

"Nikdo tu není," zaslechl Mot, jenž se ukrýval pod vykotlaným břehem Vágu, nedaleko od všeho dění, a tam tiše naslouchal.

" A co jsi čekal?" Odsekl zřejmě velitel druhého oddílu.

" Vypadá to konečně na někoho chytřejšího, možná se i pobavíme. Nechej tady své muže, kdyby se zbláznil a chtěl se sem vrátit."

" Dragu, Kurte, doběhněte pro psy, byl tu ještě před chvílí. Rychle! Pietrusi, zůstaň u domu. My se půjdeme k mostu a k Trpasličí sluji."

Motův plán byl prostý. Ostatně jako plány loupeží, jež v bývalém Devataru proslavily jeho jméno a vynesly ho až na vrchol na trůn zlodějů. A v místodržitelově domu byl Mot častým hostem. Jenže meč, který pak najednou probodl souvislý pruh travin a hlíny, táhnoucích se po vystouplém břehu Vágu, se mu svezl nepříjemně blízko levého ramena, že jen málo chybělo k tomu, aby zcela překvapeného Mota zle zranil. Mot ze sebe nevydal hlásky a urychleně se padl na kolena. V studených vodách nočního Vágu přistála čtveřice s tasenými meči. Na hlavách sobolí čepky, z pod nichž vypadaly vlasy spletené v neumělé cop. Nahrbení, pohybovali se pomalu, opatrně, připraveni reagovat na sebenepatrnější zvuk.

" Zabte ho!!"

- Nájemní vrazi, - blesklo Motovi hlavou. V Devataru se snad slezla veškerá verbež, co jí bylo v okolí k mání.

Velitel pozvedl ruku na znamení. Jeho nohsledi se nerozhodně zastavili.

" Zdravičko, pane zloději," promluvil k Motovi , jenž byl stále na všech čtyřech.

" Žulava," zavrčel Mot.

" Asi tě zabiju," odvětil jmenovaný.

" Vždycky jsi byl potkan, co se živí mršinami, protože nic jiného neumí." Mot sáhl do vaku, se kterého vykouzlil varetův meč. Tentokrát se na něm neobjevily žádné ostny.

" Jestli se tak cítíš?" uchechl se Žulava.

" Ale kdeže. Devatar je mršina," odsekl Mot a vstoupil do vody. Dno se zdálo pevné.

" Zabiju tě s radostí, jednoruký."

" A když ti řeknu, že s tebou bojovat nemíním."

" Máš to jedno, podříznu tě jako prase."

" Nechutné."

" Nepříjemné, alespoň pro tebe," Žulava uvedl svou rozložitou postavu do pohybu.

Mot stál. Nehýbal se. Žulava se blížil, voda se před jeho nohama jakoby rozestupovala. Blížil se sebejistě.

" Je mi líto, ale jak jsem již řekl budeme muset odložit náš souboj na neurčito, Žulavo. Hodně se toho změnilo od dob, co jsem odsud vypadl. Xenud. Víš, co to znamená, Xenud? Myslím, že ne. Řeknu ti to, Xenud je můj magický výraz pro ztvdnout, zkamenět, nebo pro něco velmi podobného, ale poznáš a posoudíš sám. Takže, někde a někdy jindy. Xenud!!" křikl Mot a ukázal na všechny čtyři. Nedalo se s určitostí říct, jestli Žulava dřív ztuhl překvapením nebo kouzlem. Asi současně.

"Jdu do paláce, a řeknu jim, kde tě mají hledat, Žulavo. A jak s tebou mají zacházet. Mot se vrátil pod převis břehu, vzal si vak a vydal se k paláci. Kdyby však ještě chvilku posečkal a pohlédl do široka rozevřených Žulavových očí, mohl by z nich snadno vyčíst, nejen všudypřítomný údiv, ale i jakési uspokojení, ulehčení, nebo i radost. O další stupínek na Redově měřidle dál, stoupal Mot po skobách zatlučených ve stěnách šachty, kde si místodržitelova rodina ulehčovala od plnosti střev. Smrdělo to tam řádně a rozhodně ne noblesně. Studené mramorové víko nebylo naštěstí obsazeno, kterak tomu bylo naposled, kdy tento vchod použil. Mot ještě nevěděl, co bude dělat v případě, kdy narazí na Braznu. Asi by si vynadal do zbytečných nafoukaných hrdinů a pelášil by pryč s pocitem, jaký pocíťoval při otevírání Tandeonáru Hufu, s pocitem něčeho daleko jiného než je tento svět. Ona místnost byla neveliká komůrka o šesti krocích na délku a čtyř na šířku. Naproti dubovým dveřím, pokrýval stěnu blankytný gobelín a kolem se vinula nevysoká zídka, na níž stály uspořádaně flakónky nejroztodivnějších vůní i barev a okrasné láhve s pitím. Mot se protáhl otevřeným otvorem, který zanechal pro jistotu v původním stavu. Zastavil se u dveří, usilovně se zaposlouchal a pak, kdy se ujistil, že chodbám za dveřmi vládne absolutní ticho, vyšel ven. Mot se znovu zaposlouchal znovu. Hledal zvuk, který by mu sdělil přítomnost jiných. Zavzpomínal. Jestli se dá nalevo, vbrzku narazí na obrovské sloupy, nesoucí tíhu vrat vedoucích do slavnostních síní. Napravo by došel k pokojům místodržitele. Vydal se napravo. Jeho kroky byly

rychlé, ale tiché. Ze špičky na špičku. Kradl se kupředu. Chodba se dělila. Mot si náhle nebyl jist, zda dál vpravo, či vlevo. Raději vstoupil do nejbližších dveří. Uvnitř bylo pusto. Závěje prachu doprovázely každý pohyb. Těžké vyřezávané židle se válely zpřelámané na podlaze spolu se střepy z porozbíjených talířů a sklenic. Ve výklenku s kupodivu neporušeným oknem, seděla shrbená mrtvola s hlavou, jako by shlížející na smutný Devatar Sedr. Zapadalo do atmosféry komnaty více než klíč do zámku. Mrtvolu ožraly kde se dalo ostré zuby krys a potkanů. Havěti tohoto druhu bylo všude plno. Na hlavě se mrtvému se zbytečnou marnivostí zlatila koruna. Dolní čelist odkrývala řadu uhnílych zubů v zčernalých dásních. Pravé oko seschle viselo dolů z očníce a nepatrně se chvělo. Místodržitel Danderión umíral těžkou smrtí, tím si byl Mot okamžitě jist. Starý pán neměl s vraždami dětí nic společného, tím si byl také jist, a přece je mrtev, umučen. Mot k němu přistoupil. Lehce mu sundal korunu, jako by se bál, že ho tím probudí nazpět k životu a uložil ji do vaku. Chodbou se rozlehly kroky. Zněly podivně. Mot znejistěl a okamžitě se skrčil za objemnou truhlici. Zakrátko vrzly dveře a vpustily dovnitř malou postavičku. Nejistě chvíli vyčkávala na místě, rozhlížela se pátravě po pokoji a až to uznala za vhodné, vešla docela, přivírajíc za sebou těžké dveře. Trhavě a velice namáhavě mýjela kusy zpřeráženého nábytku. Šla k oknu. V dětských rukou držela provázek, na jehož konci se kolébal panáček vyřezaný ze dřeva. V momentě si Mot přál, aby neměl schopnost vidět. Dítě bylo nahé, a do pokoje patřilo, dalo by se spíš říci, že přelámaný nábytek a vše ostatní patřilo k tomuto dítěti, víc než cokoli jiného. Levé stehno bylo proraženo zlomenou kostí, zbičovaná záda lemovaly zbytky kůže s masem, tváře měl zbrázděny rýhami, jako plesová maska, jako ta nejstrašnější, pod kterou ani nemůže být krásný obličej. To už si dítě povšimlo Mota, stojícího v úžasu se staženým krkem a zbytky tváře se mu spojily v úšklebek.

"Dino," vyslovil se staženým hrdlem Mot, po celém těle se mu rozeběhl mráz.

"K čertu, Dino!" Dino byl z Lewekraftových nejstarší a nejmazanější. Nejmenovaným vůdce celé tlupy žebráků.

"Hledám Panderióna, neviděl jsi ho?" zaskřehotal Dino a popotáhl provázkem. Panáček rozvířil prach, který jej oblepil jako vosy med. Jen Mot on byl tady v pokoji cizí, i když i on.

"Ne," odpověděl jednoruký, aniž se pohnul.

"Hledám Panderióna, nevíš-li, zemřeš." Malá hrud' se nadechla k výkřiku. Ale ještě než k alarmu došlo, Mot šeptem pronesl, "Dino, to jsem přece já, Mot, známe se."

"Hledám Panderióna," panáček narazil na urvanou nohu od stolu a vzpřičil se, "Mot?" zakroutil hlavou.

"Hledám Panderióna," provázek několikrát poskočil.

"Mot od Vinyho nálevny," pokračoval Mot

"Hledám Panderióna, budeme si hrát?"

"Jistě," a popotáhl za provázek, panák dvakrát poskočil a dokutálel se mu k nohám.

"Nebe zebe mne i tebe

slunce pálí hory v dáli

aby bříska neskuhraly

kolik dáš páprdo starý?" říkal potichu Mot mírně se přitom kolébal a nastavoval prázdnou ruku k Dinovi.

"Kočkám rybku, pejskům kost

Dej nám peníz, nebud' kos."

Dino pozvedl hlavu a v roztrhaných tvářích se narodil bezelstný úsměv. Ruce se vydaly vpřed, napjaté dlaně mírně vytleskly. Panáček upadl na zem.

"Jinak přijde mocipán

ať jsi chudák nebo pán " dětský hlas se přidal k Motovi a ruce začaly popleskávat do rytmu.

"Dej nám trochu, zazpívám."

Dino chytil jednou rukou zbytky nosu, druhou ruku položil Motovi na koleno. Mot udělal to samé, jenom nos si nechytil, neměl čím.

"Starý chudák Lewenkraft byl tu s náma

měl nás rád," oba pokyvovali hlavama a rukama se plácali do kolen.

Přived pejska, dal mu kost

byl tu s náma, neměl zlost.

Starý dobrák Lewenkraft smál se s námi,
měl nás rád.

A když umřel v posteli
psi i kočky plakali."

Dino se odmlčel, ale ruku ponechal Motovi na kolenou.

"Hledám Panderióna," řekl najednou a s námahou se zvedl.

"Přivedeš ho, nejlepší ze zlodějů?"

"Přivedu," ujistil jej Mot.

"Musím jít," Dino se otočil a vykročil ke dveřím. Čnějící kost se vysunovala dopředu z nohy při každém pohybu, zanechávající v místnosti nepříjemný zvuk náležející do všeobecného zmaru.

"Počkej, nechal si tady.."

"Nech si ho," opáčil mu chlapec, "já hledám Panderióna." Dino došel ke dveřím, stoupl si na špičky, aby vůbec dosáhl na kliku.

Muž osaměl. Naslouchal vzdalující se ozvěně dětských kroků, které zněly jinak. Pak ze země pozvedl malou dětskou Hračku a mocným rozmachem jí mrštil o stěnu. Teď už do pokoje patřila.

Zanedlouho se vydal směrem, kterým odešel malý Dino.

V ten samý okamžik se plížila devatarskou bažinou trojice mladíků. Oblečení byli do vodunepropouštějících pláštíků, ve kterých nebyli ani vidět. Umně se vyhýbali zdánlivě bezpečným místům hladového bahna. Někdy se zabořili až po pás, jindy šlapali odhodlaně po suché zemi. Spěchali. Jakmile se dostanou z bažin ven, zbývá jim do Ferkasu a zpět necelý půlden cesty.

Dino cupital ztemnělými nepořádkem zatuchlého paláce k slavnostním síním. Jestliže si Brazna vybrala tvar poloobra, nikde jinde se nemohla cítit lépe. Obrovitost slavnostní síně, byla tou nejvíce vhodnou.

Mot si v duchu blahořečil, že se tam nevydal hned.

Vrata mezi sloupovím se rozevřela. Dino vešel. Mot se rozeběhl. Naštěstí zůstaly mírně pootevřeny.

Zevnitř se neslo slabé sténání. Chvilí vyčkal a pak se jako lasička prosmýkl. Za dveřmi vpravo, pokud si dobře vzpomínal, má být mohutný sloup podepírající balkón pro muzikanty. Nemýlil se. Síní plápolalo množství ohňů tvořící hustá mračna dýmu, jež se hromadila u stropu a valila se ven rozbitými okny. Když se vyklonil zpoza sloupu, uviděl nedaleko vyvráceného trůnu hlouček pěti mlčenlivých dětí, který se zaujetím sledoval dlouhý hodovní stůl uprostřed síně. Na něm místo jídla ležela připoutaná postava. Nad ní se skláněla Brazna. K Motovi byla zády. Na výšku měla velikost dvou mužů, kolébala se na rozkročených nohou. Od trupu se vlnily čtyři páry jen vzdáleně lidských rukou. V každé držela nástroj. Mot stačil poznat pilku, sekery, nůž a nažhavené kleště.

"Nu, moji zlatí, copak s ním provedem?" Brazna promlouvala jemným, jakoby dětským, medovým hláskem.

"My chceme Panderióna," řekl Dino.

"Ale jistě, ano, Panderión bude, jen ho musíme najít. Možná se schoval právě do něho. Jen se podívejte, jak se chvěje strachy. Tak co? Uříznem mu nohu, jak to udělali Vastovi, nebo mu upálíme kus zadku, jako tobě, Sebastiáně? Ne? Dnes bych navrhovala pěkně pomaloučku odtínat prstík po prstíku. Co vy na to, kamarádi?"

"My chceme Panderióna," zopakoval Dino.

"Jistě," přitakala Brazna horlivě a hlavu natočila k dětem. Mot se téměř neovládl, přestože před vchodem do paláce vyslovil tolik slov, kolik jich jen uměl. Proti mnoha věcem, i proti strachu. Brazna neměla krk, trup souvisle přecházel do mimořádně hezké dětské tváře. Ve světle ohňů zářila bělostí. A teď se zrovna lehce pousmála.

"Ještě tři a určitě ho najdu. Bude váš. Cítíte to?" Brazna "se zachvěla rozkoší," Ten krásný strach, hmmmm, ten dnešní má bílou auru, je mocný." Brazna se s přivřenými očima sklonila k nešťastníkovi. "Utrhnu ti obě ruce a ukousnu všechno, co přechází." Ústa otevřela dokořán, muž sebou trásl a ječel hrůzou. Brazna se také třásla. Strach plynoucí z muže se řinul přímo do ní a ona jej s požitkem přijímala. "Jenom tři zbývají, moji milí?" křikla s obličejem těsně nad stolem. Muž ryčel hrůzou a škulal sebou v křečích. Brazna udeřila do klína a s kusem odervaného přirození se napřímila. Vesele potřásla hlavou až se kolem rozstříkly kapky krve a před mužovým zrakem polkla.

" My chceme Panderióna," promluvily všechny děti současně a Brazna jim medovým hláskem opět stejně odpověděla."

Mot se prosmýkl nazpět dveřmi.

- Tři zbývají? -přemýšlel, co potom? Brazna využívá právo pomsty, které nemůže nikdo zrušit, dokud nezemře poslední z vinných. Ví, že ten parchant není ve městě. Mučení neskončí. A nebo skončí s tím, že Brazna dojde svých cílů.

A co bude potom? Mot uchopil křídlo vrat a s co největší silou jimi třáskl.

X.

Ve Vinyho nálevně nikdo nebyl. Stoly zely prázdnotou. Ty tam zůstaly cákance piva nebo vína. Za nálevním pultem se osaměle tyčila hromada plných láhví. Nikdo se neměl k tomu, vyprázdnit je. Mot zasedl obkročmo na stolec a z vaku vytáhl Tandeonárum Hufu. Pocit jako předtím se nedostavil. S klidem odtrhl pečeť.

" Nač se tážeš, mágu Mote?" zeptala se kniha v rozvlnění.

" Brazna, když byla zničena, proč povstala znova v Devataru?"

" Povolal ji velký dětský strach, zoufalý a bezmocný dětský strach. Nejmocnější ze všech strachů. Tak silný, že ji dokázal pozvednout z nebytí a přivést sem."

" Copak je magie nebytí slabá?" přerušil slova knihy Mot.

" Naopak, dětský strach je mnohem silnější."

" Brazna se k něčemu chystá. Využívá povinnosti pomsty k vlastnímu cíli. O co jí jde?"

" Tvar Brazny je nestálý," řekla kniha, " strach, který ji povolal, ji dokázal tvarovat. Jestli se daný tvar dokáže naplnit strachem, přetvořeným v matérii, až do krajnosti, zlomí se původ magie stvoření daný Krynským společenstvem a Brazna získá navždy konečný tvar. Tento tvar vzešlý ze strachu, bude mlžným závojem, jenž pohltí veškeré bytí i nebytí v Devataru, prokletém pomstou nevinných. V konečnosti se tvar Brazny obrátí sám do sebe a jako nepostřehnutelné zrnko zapadne na neznámé místo, aby se tam v nekonečnosti živila strachem těch, které pohltí. Tak dojde své konečnosti i nekonečnosti zároveň."

" Jde ji zastavit?" Mot se lehce chvěl.

" Ovšem, existuje způsob, ale já jsem pouze knihou lokace, cest a obrazu."

Mot knihu knihu. - Ještě tři - pomyslel si Mot. Pak Brazna dojde naplnění. Pohltí děti, celý Devatar.

Nevěděl, zda-li budou stačit jeho schopnosti. Nevěděl to, a rozhodl se, že to prostě zjistí. Na východě se rodil nový den. Možná pro Devatar - poslední.

XI.

Redova hůlka vytřukávala osamělý rytmus o dlážděnou uličku Devataru. K holi se tu a tam přidával skučivý vítr, aby pomohl v osamělosti chodci. Na křižovatce, která následovala, se zastavil. Byl blízko paláce. Přesně v pět hodin, jako každého rána, se brány rozevřely a vyvrhly průvod mužů s bubny, bubnující chorál bezvládnému tělu. Bubny naplnily Devatar, zavalily jím vše ostatní a rozesely ranní dávku strachu. Průvod se přibližoval. Z vrat se vynořilo dalších deset mužů. To bylo nezvyklé, narušující plynulost minulých rán. Redo nervózně přešlápl z nohy na nohu.

Druhá skupina dostihla první, pár kroků před Redem. Velitelé prohodili několik slov, bubeníci přestali bubnovat a nosiči shodili tělo na zem. Redo se rozhodl zmizet.

" Berte ho!" Donesl se k němu rozkaz. Na útěk bylo pozdě. Brašna padla na dlažbu a hůl přestala sloužit chůzi. S ramenou se svezl plášť, čelist se zavlnila. " Danor!" pronesl zvučně a ruka udělala ve vzduchu symbol.

" Moc se s ním nepárejte. Potřebujeme ještě další dva."

Redo popošel do středu uličky a postavil se čelem k přibíhajícím.

" Žulavo!" vykřikl muž, běžící vpředu, " vypadá divně."

" No a co?" odsekl velitel.

Redovy zuby se znovu zavlnily, úsměv odhalil jejich žlutost, délku i ostří. Hůl v rukou se napřímila.

" Půjdeš s námi!" vyštěkl kdosi.

" Jo, jo, a kdo mě k tomu donutí?"

" Já, ty..." Muž ťal po ghůlovi, ale minul. Redo mu zpřelámal nohu. Muž padl k zemi a řval bolestí. Právě včas se otočil, aby odrazil útok dalšího a volnou rukou ho poslal do bezvědomí. Následující muž ovlivněn pohledem na dvě nehybná těla se nekoncentroval do útoku, co měl a stal se pro Redovu hůl snadnou kořistí. Přerazil mu ruku v zápěstí a nakopl tupě do ledvin. Odzbrojil ještě jednoho, když mu překousl dřevěnou tyč ukousl tři prsty. Pak už neměl šanci, přibíhající chumel ozbrojenců se na něj sesypal jako hejno rozdivočelých včel.

Ve spršce ran přišel o dva zuby, ale zbytek těla vydržel. Svázaného ho odvěkli jako dobytče k bráně paláce.

" Ještě dva," vykřikl Žulava.

Východní branou, kterou do Devataru vklouzl i Mot, prošel toho rána muž. Šel pomalu a rozvláčně a strhaná vráscitá Tvář, jakoby patřila do smutného města, jakým byl Devatar Sedr. Prošel nevšímavě několika ulicemi a usedl nedaleko Vinyho nálevny. Čekal. Krátce před polednem vyběhl z nálevny Mot a rozutíkal se severním městem. Sešlý, tichý muž namáhavě povstal a vydal se pomalou chůzí za ním. Jakoby věděl, kam utíká. Mot si jej všiml, nevěnoval mu však žádnou pozornost. Proč taky. Starý muž se jmenoval Rudimar a jediné, co držel v ruce, byla kniha. Neveliká, svázaná v černých deskách.

Na hřbitov dorazil Mot během chvilky. Na Bristolské ulici se přitom jen o málo minul s Žulavou, který pospíchal s třetím bezvládným tělem k paláci.

Stařec se po dobelhal k hřbitovu zrovna když Mot dával ruce k ústům.

"Redo!" křikl. Zavolal znovu, ale stejně jako předtím mu nikdo neodpovídal. Pak zavolal do třetice,

"Ghůlové, potřebuji vašeho krále! Potřebuji s ním mluvit."

Voda se rozvlnila a objevil se mladík se sekerou v ruce. Stanul několik kroků před ním.

" Můj král je od počátku dne ve městě," pronesl, " Nevrátil se," dodal nahněvaně.

" Kam šel?"

" Pomáhat Vám," odvětil Agmo nenávistně, " a nevrátil se."

" Poslyš, Agmo, neposlal někoho do Ferkasu?"

" Ano, brzo tady budou. Cítím jeho maso."

" Počkám."

Agmo pokrčil rameny, obrátil se a vydal nazpět.

Rudomar se posadil u keřů a ustrnul. Vzbudí se až bude čas.

Mot taky seděl na studené zemi a nemohl se ubránit myšlenkám. Byl klidný. Tušil, že tady mu nebezpečí nehrozí, jen si přál, aby nemusel čekat dlouho. Najednou vytáhl z vaku skříňku a dlouze se díval na useknutou ruku, jejíž ukazovák ožil brendenovou silou. Pak si důkladně prohlížel dřevěnou tabulku, co přinesl Redo. Sledoval Tandeonárum Hufr a cítil těžkost zlaté koruny. Myslí se mu ozývalo, - Hledám Panderióna, neviděls ho? - O to vše ho obohatil Devatar Sedr, město, ve kterém přece vůbec neměl být. Město, jež se stalo, ne vlastní vinou, nástrojem děsivého strachu, protože několik lidí z jeho středu ukázalo, co lidé dovedou a vyvolalo ho v nejsyrovější podstatě. Strach? Kolikrát jej cítil, když se plížil usínajícím městem. Kolikrát mu pomohl usměrnit směr svých činů. Tolikrát, že to ani nešlo spočítat, ale dnes by to byl nedobrý rádce, nesmí si ho dovolit. Pokud stane s Redem proti Brazně, nesmí ukázat strach, přidal by jí síl.

Starému muži se zdál krásný sen, nedověděl se však jeho konec, musel procitnout.

Mota z myšlenek vyrušilo čvachtání linoucí se z bažiny. Průvod mlčenlivých postav táhl ve svém středu muže. Když došli k jednorukému, srazil ho Agmo topůrkem sekery k zemi. Malý, nahrbený muž vyprskl pár sprostých slov a proklel Všechny kolem.

" Spěchali jak nejvíc mohli, jen kvůli našemu vladaři. Nevím, co na vás vidí tak dobrého?" řekl Agmo.

" Časem možná pochopíš, Agmo," pokusil se Mot , ale mluvil jen k rozložitým vzdalujícím se zádům.

" Co stojíš!" vyhrkl na Mota Panderión, " zvedni mě, neřáde!"

Mot si nevšímavě sbalil věci.

" Jsi hluchý, mrzáku jednoruký? Já jsem syn místodržitele. Já poroučím."

" Tak co si přejete, pane?" zeptal se pokorně Mot.

" To už je lepší, svině. Chci jíst a pít, potom uvidím."

" Neublížili vám ti muži, pane? Nechtěli vás zabít?" pokora z hlasu nevymizela. Levička však se už svírala v pěst.

" Nedovolili si. Mají štěstí, ale stejně je nechám zabít."

Mot zakroutil nechápavě hlavou, usmál se a řekl, " půjdeme, je čas zmetku."

Panderión oněměl.

" Asi nevíš, kde jsi, spratku? Tohle už není tvůj Devatar Sedr." Levička vyletěla vzhůru mezi vyděšené zraky a

Panderión padl k zemi.

Rudomar se upravil a počkal až ho Mot s tělem přehozeným přes rameno předejde. Tehdy Mot

Rudomara uviděl znovu, ale čas na otázku nebyl.

XII.

Redo se probral připoutaný ke stolu. Bylo mu jasné, kde je a co asi bude následovat. Těsně vedle ležela další dvě těla. Hlava nesnesitelně páčila, vyražené zuby pekelně bolely, ale ještě více mrzely. Přeražený nos ho moc nevzrušoval. Braznu poznal okamžitě. Jen si myslel, že bude vypadat více hrozivěji. Seděla vedle rozbitého trunu. Bezdůvodně se pochechtávala a trhala hlavou. Všechno kolem bylo lemováno zapáchajícími zbytky těl. Podlaha byla nazdobena kalužemi krve. Redo ghůl byl v té chvíli rád, že je tím co je. Bolest ustoupila pod silou vůle. Ale s pohybem to bylo horší. Až po delší době si všiml, že se Brazna na něj upřeně dívá nevinnou dětskou tvářičkou. Zacloumal jím vztek.

" Budeš druhý," oznámila mu melodicky. Redo opětoval upřený pohled a přidal úsměv.

" Řvát budeš strachy." Redo vesele přikývl hlavou, "myslím, že výběr je dnes špatný."

Poloobr vyskočil na nohy. Sál se otrásl. Ruce potvory se zavlnily jako hadi.

" Nebojím se tě!" křikl Redo.

" Budeš trpět, až ti budu uřezávat údy. Až ti ..."

" To je pouze bolest a ta se dá překonat. Pokud se jí budeš zabývat trochu víc, přijdeš na to. Není třeba se jí bát, protože prostě není proč. A kvůli tomu, že to někomu dělá radost, už vůbec ne. Ale tebe bolest určitě nezajímá."

" Ani smrti se nebojíš, hrdino?"

" Máš pravdu, smrti se bojím."

" Tedy zemřeš. Nebudu tě mučit, rovnou tě zabiju," zasyčela Brazna.

" Sakra, nepřerušuj mě. Říkám, že se smrti bojím, ale dnes si přichází smrt pro tebe, Brazno!"

Poloobr ztuhl. Pak se střemhlav rozběhl k Redovi. Avšak sklouzl po něčem na podlaze a spadl. Zastavil se až o sloup podpírající jeden z balkónů, který se zhroutl jako slaměný panák v mračně prachu a kamení.

" Pomalu, Brazno, ať se nezabiješ dřív, než nastane tvůj pravý čas."

Poloobr se vyhrabal zpod sutin a dosoukal se k Redovi.

" Nikdo nezná mé pravé jméno, člověče," šeptla mu Brazna přímo do ucha a nechutný zápach zatuchliny ovinul Reda dobře známou vůní.

" Mýlíš se, tvaru strachu, pohlcovači. A neříkej mi člověk, jsem Ghůůů." Zavyl Redo, " ve městě je mág, který zná přesně čas tvé smrti. Brazna se vztyčila a zasyčela, " Žulava!!!" Zdi paláce se otráslly a malé dveře naproti stolu se prudce otevřely.

" Co chceš?" zahučel do polovice těla svlečený muž.

" Ještě jednoho muže!"

" Ne, dohoda byla naplněna. Máš tolik mužů, kolik jsi chtěl, Vysoký," odmítl Žulava.

" Ještě jednoho, jinak nikdy neodejdete!" Dětská tvář poloobra se zkřivila do hrůzného úšklebku."

Poroučím ti!"

Žulava se naježil. " Mi nikdo nikdy nebude poroučet. Toho muže si najdi sám!"

Poloobr se rozkrácel po sále a jen ztěžka udržoval stabilitu. Už už to vypadalo, že Žulavu, mizejícího ve dveřích, nedostihne, ale v posledním momentě ho chytl za nohu a vtáhl nazpět.

" Přivedeš mi toho muže! Je to mág, " Brazna se skláněla nad Žulavou drtíc ho v nejspodnějším páru rukou. " Až ho dovedeš, můžeš odtud odejít a vzít si vše, co chceš. Jinak tě hned teď roztrhám. "

" A jak mám mága poznat? "

Brazna se zarazila

" Jednoduše, " křikl Mot od hlavních dveří slavnostní síně. Lewenkraftovi žebráci, kteří seděli schováni před Redovými zraky, ožili.

" Dino, " křikl mág, " přivedl jsem ti toho, koho jsem slíbil, že přivedu. Tady je. Je váš. "

Poloobr strnul. Žulava padl na podlahu.

" Dívej se ty odporný smrade, ty hajzle, co jsi udělal. "

Děti se tiše postavily a sledovaly, jak Mot, levičkou drží Panderióna za límec a vleče ho neschopného odporu k nim.

Dino vystoupil z hloučku a promluvil, " Zab Panderióna, Mote, místo nás. My jsme jenom děti, neumíme to, " Pak se vrátil mezi své. Děti usedly, jakoby čekaly, že mistr loutkař vytáhne kašpárka a začne hrát představení jenom pro ně.

Mezi panderiónovými nohama se roztekla moč.

Koutkem oka Mot uviděl, jak se Žulava snaží o překot vyklouznout ze sálu. Otevřenými dveřmi však jen proběhlo torzo těla bez trupu. Jednoruký musel jednat. Naposledy popostrčil Panderióna kupředu a srazil ho na všechny čtyři. Tasil meč a dříve než se stačila Brazna alespoň trochu přiblížit, sál mu hlavu, jenž se přistojně odkutálela k dětem. Nastalo ticho.

Lewenkraftovi tuláci sledovali tryskající krev.

Brazna se nejistě zastavila.

Mot se k ní otočil.

" Pomsta byla dokonána, " řekl a schoval meč nazpět.

" Copak ty se mnou nebudeš bojovat? " optala se Brazna nechápavě.

" Ne, měl bych? Tvé povinnosti v Devataru končí. Děti jsou pomstěny a všechno, co tě k nim váže, je pryč. Odejdi. Zmiz. Vrať se tam, odkud ses vzala. "

" Mýlíš se, mágu, " písknul dětský hlásek Brazny. " Pokud jsi dobrý mág, víš, že se nemám kam vrátit, a tady se mi moc líbí. Jestli chceš, abych šla pryč, bude boj. Dále nicotný mágu, jsi nicotný, protože jinak by jsi věděl, že strach mne již naplnil. Toto město je mé. Navždy. "

" Dobrá, nehádám se, vem si, co chceš, " řekl Mot s poznatelnou nejistotou v hlase.

" V tom případě tě zabiju. Anebo ne, nebudu si špinit ruce s mágem. Muži!! "

" Proč zabíjet, odejdu sám. Nechci překážet. "

" Ne, zabiju tě, vlastně už dlouho jsem neviděla mágovu krev, " pronesla lačným hlasem.

Do síně vběhli všichni Žulavovi muži, kteří hlídali bránu a nádvoří.

" Zabte ho a můžete jít, " přikázala Brazna a tam co stála si sedla na zem.

Mužů bylo kolem dvaceti. Nerozhodně tasili zbraně, ale k ničemu dalšímu se neměli. Téměř všichni už měli tu čest setkat se z Motem, a ti, kteří ne, o něm už stačili zaslechnout.

" Víte, co vás čeká, když odtud rychle nezmizíte? " promluvil k nim Mot. " Ne? Tak já vám to povím. Buď z vás nadělá, to co ze Žulavy, nebo vás všechny dojednoho sežere! Je na vás, jakou smrt si vyberete. "

Muži byli pryč rychleji, než sem vešli.

" Dobrá volba, " prohodil Mot. " A jsme zase sami, " pokračoval, " co budeme dělat? " a usedl na zbytky trůnu.

Brazna po něm mrskla nenávisným pohledem. Zůstávala však stát, jakoby byla přikována k zemi.

" Mote, kdyby ti vybyla chvilka, mohl by jsi mě odvést? " zazněl odněkud známý hlas.

Teprve nyní si Mot povšiml Reda a dalších dvou těl připoutaných ke stolu. Tak povstal a obezřetně přešel k Redovi.

Brazna si jej nevšímala.

- Ještě tři - honily se mu myšlenky hlavou, pouze malé dávky strachu, potřebné k úplnému naplnění.

" Jen si je odvaž, už je nepotřebuji, " sykla Brazna. Její sykot zněl nadmíru vítězně.

Mot zase zapochyboval. Nenahnal Žulavově tlupě sám tolik strachu, že ten samotný stačil k naplnění?

Nebo se Brazna plně nasýtila strachem Panderióna? Nebo, co takhle, Mote, ten oštěp, který se objevil znenadání v jedné z několika poloobrových rukou a mrštěn silou Braznina těla se blížil k Motově hrudi. Hloupost, skočil ji na špek! Mot nedostal strach, ale neuvěřitelným způsobem se na sebe rozlobil, až cítil, jak jej vlastní nenávist ochromuje. Jak vybírá ze vzpomínek vše, co se snažil od doby, kdy vkročil do Devataru, v sobě potlačit, protože věděl, že by tím zničil vlastní koncentraci. Znovu, a teď naplno lidsky, držel nebohého Brendena za ruku, poslouchal Redové příšerné vyprávění o Lewenkraftových tulácích, poprvé viděl malého Dina a vše ostatní bylo teď znovu. Nenávist ho rozehnala na tisíce kousků, aby jej ihned spojila mocí, do té doby nepoznanou. V tu chvíli stvořil Mot základ magie nenávisti a napsal první písmena jedenáctého pergamenu magie. To si ale uvědomil mnohem později, protože teď by to neunesl. Stalo se něco podivného. Hrot oštěpu, jenž byl již krok od Mota, se počal v letu drolit na prach. Pak oštěp nesměle strnul v pohybu a přestal existovat. Brazna poděšeně vykvikla a Redovi spadla čelist. Ještě v tom samém okamžiku si Mot uvědomil, jak dvojsečnou zbraní byl vržený oštěp. Brazna se totiž začala plnit vlastním strachem. Roztáhla doširoka ruce poloobra a andělsky dětská tvář se otřásala vítězným smíchem. Mot vytáhl meč na jehož čepeli se naježil ježek černých ostnů prudkého jedu. Jedním skokem a jedním sekutím zbavil Reda pout. Dalším skokem byl u Brazny a sekal do ní jako smyslů zbavený. Jed proudil do poloobrova těla, ale Brazna jako by ho nevnímala. Stála a smála se odporně dětským, zvonivým smíchem. Redo malátně uchopil nažhavený kus železa a přiběhl Motovi napomoc. Žhavé železo propálilo Brazně celou nohu. Poloobr upadl k zemi. " Mote!! ten strach musel do něčeho shromažďovat," křičel Redo," vem si levou polovinu a probodávej kousek po kousku. Oba byli kropeni množstvím krve, která tryskala z bezpočtu ran daleko kolem.

A Rudomar s černou knihou pod paží se poprvé po mnoha staletích usmál.

"Srdce, ne to není ono!" křičel Redo.

Brazna už ležela na zemi, svalstvo se na ni třepalo v posledních křečích, neschopna ničeho, jen se smát a smát.

Redo stál rozkročen na otevřeném hrudníku a s rukama hluboko zanořenýma dovnitř, šmátral v poloobrově těle. " Plíce, jícen, játra a co to je tady? Nic."

Mot stál s mečem v ruce a mířil do míst, kde by měl být krk. Čekal na Redův povel.

"Matko všech ghulů, to je přece slezina. Sakra, žlučník, ledviny. Počkej, ne! Páteř. Mote! utni ji tu prašivou hlavu!"

Meč protnul vzduch a smějící se hlava se odkutálela pryč. Redo k ní přiskočil a mečem, který se válel nedaleko od stolu, hlavu rozpůlil.

" Ani to nemá mozek!!" vyhrkl Redo," podívej se." Na Redových zkrvavených rukách se převaloval prapodivný útvar v kožené slupce." Z mého hlediska to vypadá jako potrat. Ale, co to je ve skutečnosti, to ti neřeknu."

" Zkusím to probodnout," křiknul Mot. Kožená podivnost se prohnula pod tlakem meče, až hrot narazil na podlahu. Nic víc se nestalo a kožený obal se vrátil do původní podoby.

" Vodu!!"

" Jo, támhle je jí celý sud."

" Dobrá ti dva se přece nemají rádi." Uchopil útvar do kleští a vsunul jej do žhavého ohniště krbu.

Když jej vytáhl, sálal kolem sebe teplo. Redo přiskočil k sudu z vodou. Kůže sebou začala cukat. Redo se napřáhl a hodil. Kleště obloukem dopadly na hladinu. Sud vybuchl. Jedna z lišt smetla Reda k zemi jako loutku. Voda vytryskla ke stropu a otřásla celým palácem a pak klidně dopadala po kapkách zpět na podlaží jako jarní déšť. Poslední, co spadlo shora, byl podivně kožovitý útvar. Redo se nechápavě postavil na nohy, Mot stál kousek vedle a nemohl zakrýt nastupující úzkost.

" Nepůsobí na to žádný živel, Redo, musíme zkusit něco jiného!"

" Máš ještě, co jsem ti dal?" vykoktal sípavě Redo.

" Mám," křikl Mot, "Mám!!"

" Dej mi ji." Redo se odpočel s tabulkou k oknu a v třesoucích se dlaních ji nastavoval slunečním paprskům.

" Chytej!" hodil ji Motovi. Ten ji zachytil v letu a praštil s ní o stůl. Z černé hlubiny šla závrať. Pak sevřel kožený vak a mrštil jím dovnitř. Ozvalo se zvuk, který by už nechtěli slyšet nikdy více. Hlubina mezi

okraji desky se chvěla.

"Je po tobě, Brazno," vydechl Mot.

"Dokázali jsme to," záupěl Redo a opřel hlavu o zeď.

Zpod stolu vyjel malý dřevěný panáček na kolečkách s bílým provázkem.

Mot se s úsměvem podíval k hloučku dětí a zamával Dinovi.

Dino mu zamávání opětoval.

XIII.

Rudomar vyšel z úkrytu za sloupy a kráčel k nim.

"Tohle ještě není konec." Mluvil obřadně, dával si záležet na každém slovu. "Musíte chytit Braznu, nemající žádný tvar. Hodně štěstí, mágu Mote." Dořekl a položil mu k nohám černou knihu. Bez slova navíc se otočil a šel pryč. Věděl, že si to může dovolit.

"Kniha strachu," hádal Redo, když se dobelhal k Motovi a zvednul knihu.

"Co jiného," zaznělo ze dveří, kterými stařík vyšel.

Redo knihu položil na stůl a Mot z ní zkušně serval pečeť. Kniha se otevřela. A pak, nedalo se to popsat jiným slovem, než temnota. Nic víc, nic méně, než ohraničená temnota.

"Přeješ si, mágu Mote?" zeptala se.

"Brazna!" Poručil.

Devatar se začal třást. Zdi paláce pukly, ale vydržely dál nést jeho tíhu. Temnota vykvetla z knihy jako černá růže.

TANDEONÁRIUM ETH - dralo se všemu živému do nitra.

Redo si tiskl hlavu do dlaní. Mot byl na tom hůř. Do mozku mu jako kovářská kladiva udeřila tupá bolest a neskutečné ječení. Temno bylo všude kolem. Mot zděšeně tápal pahýlem před sebou. Palác vibroval.

Ze stropu spolu s vodou, padlo i zdívo. Mot pocítil uspokojení a hlavně klid, tichý, chlácholivý.

Tandeonárium Eth se zavřelo a jedna kapitola dějin Devatar Sedru skončila.

Mot klesl na kolena, svalil se a usnul.

XIV.

Probudil se, až když Devatar zahalovala noc. Redo seděl vedle něj a masíroval si pohmožděnou hrud'

Lewenkraftovi žebráci postávali nedaleko. Z Devataru se nesly opatrné výkřiky radosti a tichý smích.

Město ožívalo. Mot se posadil. Vykuchané zbytky poloobra nesnesitelně páchly začínajícím rozkladem.

"Chtějí ti něco říci, Mote," ukázal Redo na děti, z jejichž poničených tělíček žádná síla už nic jiného nedokáže udělat. Znovu to byl Dino, kdo vystoupil kupředu.

"Ty jsi uskutečnil naši pomstu. Víme, že nejsme normální a nikdy už ani nebudeme. Všichni by se nás štítili. Vysoký, jenž oživil, nám dal sílu života. My ji nechceme, chceme zase spát. Udělej pro nás ještě poslední věc. Vezmi nám nechtěné a ulož nás do počestného hrobu, ať můžeme jít za starým Lewenkraftem."

Mot natáhl ruku, nastavil třesoucí se dlaň. Dino se usmál zjizvenou tváří a pleskl po ní.

Téhož večera vyšli z nestřežených bran paláce do vlahé noci dva muži a pes. Vedli za ruce pět malých dětí zahalených v plachtách. Směřovali ke hřbitovu. Nikdo z lidí si jich nevšímal, měli plno vlastních důležitějších starostí.

Přesně hodinu po půlnoci, provedl Mot v Devatar Sedru poslední magii. Ruka ve skřínce ožila dalšími třemi prsty. Měly úplně jinou barvu než Brendenův prst.

K ránu bylo dokonána práce na hřbitově. Pět nových hrobů našlo místa v poklidné půdě. Redo je poznamenal symbolem nedotknutelnosti.

XV.

"Odcházíš," konstatoval pokolikáté už Redo.

Mot přikývl.

"Já nemůžu," jako by se omlouval, "jsem k Devataru připoután. Jsem králem svým lidem, a budu tady mít tolik práce, že nebudu vědět, co dřív."

Lidská a ghúlova ruka se setkala.

" Nikdo z lidí se nikdy nedozví, co se s Devatarem a s nimi dělo. Ani kdo je zachránil."

" Záleží na tom," prohodil zvesela a nahodil na záda vak.

" Netoužím po tom, aby se to někdo dověděl. Sláva je na nic, už mě připravila mě o jednu ruku."

" Vrátiš se sem někdy?"

" Někdy ano?"

" Sbohem, Bedroji." Pes zakňučel a radostně vyštěkl.

" V našich legendách budeš, Mote, zapsán natrvalo. Děti ghúlů se o tobě budou učit, aby poznali a vážili si vás, alespoň tak jako já. Na důkaz vděku, přijmi mou hůl, jelikož každému z pravých mágů prý něco takového přísluší."

Mot vykročil. Prošel celým znovurodicím se Devatar Sedrem. A viděl, jak se život dostává zpět do vyjetých kolejí. Chaos a zmatek se vytratil. Noví poslové uháněli do královského města vypovědět o událostech, které se tady odehrály a požádat krále o nového místodržitele. Hospody, herny, bordely se znovu začaly nesměle otevírat. Lidé zapomínali. Nerozuměli sice všemu, co se stalo, ale ani zdaleka jim to nevadilo. Hlavně, že je to pryč. Ulice se naplnily usmívajícími se dětmi.

Odněkud se vynořili trhovci.

Pozdě k večeru prošel Mot východní bránou, tou, která jej sem přivedla.

Ještě naposledy se obrátil. A uviděl malou holčičku s provázkem v ruce. Na jehož konci byl krásně vyřezávaný dřevěný panáček. Patřil teď do tohoto města víc než cokoli jiného.

Kousek za branou seděl starý muž, který Motovi zamával.

Mot mu zamávání opětoval a pak šel svou cestou.

Šenov 1993

Úprava prosinec 199